

Реалното в живота

Животът трябва да се разглежда такъв, какъвто е. Всичките хора са дошли на Земята да се учат. Няма по-хубаво нещо от учението. Най-първо човек трябва да се освободи от кривите разбирания, които има. Човек изучава един предмет или някаква наука, но след време става недоволен, не му харесва предметът. Художникът рисува една картина, но след време и той не е доволен от картината; музикантът свири някоя музикална парчета, но после и той не е доволен от свиренето. Каквото и да започне човек, в края на краищата ще се отегчи. Това виждаме днес, понеже знанието, което човек учи, не е в състояние да го приложи и не вижда реалните му резултати. Знанието, което човек изучава, трябва да му допринесе нещо. Ако то не стане част от неговия ум, човек не може да се ползва от него. Доброто и силата трябва да станат част от човека, за да може той да се ползва от тях. Човек може да се ползва само от онова, което влиза в съгласие с неговите сили, с неговия организъм. На Земята човек е дошъл да се учи, да стане силен, но преди това той трябва да

стане умен.

Човек може да постигне това, което мисли. Мисълта трябва да бъде интензивна, за да бъде постижима. Например човек иска да бъде здрав. За да бъде здрав, той трябва интензивно да вярва, че може да бъде здрав. Физическият свят е място, където се опитват нашите мисли: реални ли са, или не. Ако мисълта на човека е реална и интензивна, той всичко може да направи. Само при реалната и интензивна мисъл Христовите думи, че каквото човек намисли, може да го направи, са верни. С такава мисъл човек и планини може да премества. Когато се говори за преместване на планини, се разбира планини от мъчнотии. Няма мъчнотия,

която човек да не може да премести. Една мъчнотия може да е голяма колкото планина, но с мисълта и тя може да се премести.

Една мисъл, която е проникната от любов, е силна. Когато говорим за Любовта, разбираме, че тя е начало на живота, тя е проявление на съзнателния живот. Любовта е основа навсякъде в живота. Ако Любовта съществува във всичките мисли на човека, ако Любовта съществува във всичките негови чувства и постъпки, той всичко може да постигне. Ако човек не постига всичко, това показва, че не е умен. Той не трябва да се спъва от преките и мъчнотиите в живота, защото мъчнотиите той сам ги създава. Мъчнотиите са

както капките: докато падат капка по капка, не могат да направят пакост; съберат ли се на милиарди заедно и влязат ли в някой тесен улей, тогава стават опасни и причиняват пакости. Мъчнотиите не трябва да ги събираме в тесни улеи, та да стават пороци. Такива пороци са желанията на човека. Всички хора страдат от излишни желания. Хората желаят много неща, и при това много бързат да ги постигнат. Умният човек желае неща, които са постижими, които му са необходими. Умният не иска излишни неща - той носи само една дреха, която му е необходима, а глупавият иска много дрехи. Тялото на човека представлява една Божествена дреха, която постоянно се подмладява. Благодарение на постоянната промяна, която става в тялото, човек се чувства здрав и бодър. Ако човек не знае как да изменя дрехата си, той остарява. Човек в тялото си представлява една жива река, която тече. Водата, която тече, същата ли е? Човек иска водата да е все същата. Като погледне тялото си, казва: „Какво стана с моите брегове? Разкопах се“.

продължава на стр. 2

Лекционен цикъл по Паневритмия

На 7.12.2012 г. в София, в братския център на ул. „Щерю Атанасов“ 2, се постави началото на цикъл от лекции, осмислящи различни теми, свързани с Паневритмията. Първата лекция - „Паневритмията в трите свята“, беше изнесена от Ина Дойнова, преподавател по Паневритмия с най-дълъг стаж. Следващите лекции: „Паневритмия и здраве“ на Людмила Червенкова; „Паневритмията: еволюцията на Вселената и човека, вградена в движение и музика“ - Светла Балтова; „Паневритмията в триизмерното пространство“ - Галина Герасимова; „Паневритмията и четирите степени на съзнанието“ - Николай Конакчиев, бяха проведени до 18 януари 2013 г. През февруари предстоят: на първо число от месеца - „Среща разговор за Евритмията на Рудолф Щайнер с Бениамин Стоицев“; на 8.02. - „Традиция и усъвършенстване“ - Иоана Стратева; на 15.02. - „Паневритмия и преживяване“ - Георги Стойчев.

Чрез този лекционен цикъл се цели Паневритмията да бъде видяна и осмислена от различни гледни точки, за да се избегне механичното изпълнение на упражненията.

Лекциите ще продължат до 22 март и записите от тях ще бъдат качени в канала на Братството в youtube <http://www.youtube.com/user/BialoBratstvo>.

Младежки колежен концерт

На 22.12.2012 г. в София - Концертната зала на архитектите, се осъществи една отлична братска инициатива - Младежки концерт. В него участваше внушителна братска група от музиканти. Програмата включваше класическа музика и песни от Учителя в изпълнение на: Пламена Гиргинова - сопран; Петя Миланова - сопран; Мария - флейта; Радослав Николов - пиано; Виделин Дждевев - цигулка; акомпанимент на пиано - Радостина Няголова. Приятна изненада за всички беше и успешният дебют на младежки братски оркестър в състав: Светла Нейкова, Радосвета Жекова, Мирослава Димитрова, Радослав Николов, Мария Петкова, Петя Миланова.

Заредена от вдъхновените изпълнения, от свежото, естествено, красиво излъчване на тези млади хора, публиката бурно ги аплодира в края на концерта, давайки израз на благодарността и радостта си от хубавата музикална промяна на младите братя и сестри.

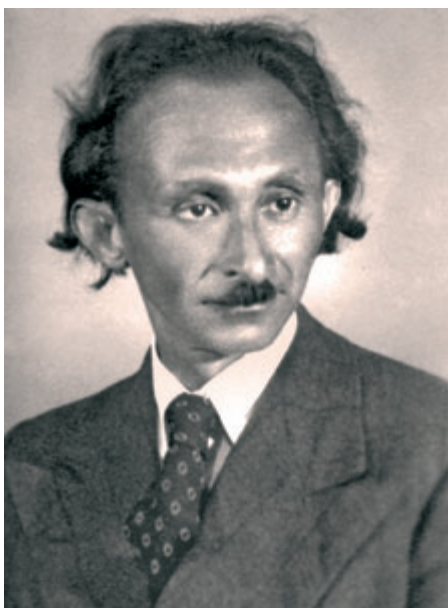
УЧЕНИЦИТЕ

Георги Радев

(12.09.1900 - 22.07.1940)

„Дух на войн и душа на девойка“ - така Учителя характеризира своя ученик Георги Радев. Днес, вече 72 години, откак този ученик е напуснал физическия свят, търсим да открием по следите, оставени от него, какъв ли е бил той, носейки в себе си две толкова различни и в същото време така ярки същности.

Оставил ни е своето творчество: книги, множество ценни статии, отлични преводи на български език; оставил е също и ярки спомени в душите на своите приятели от Младежкия окултен клас и на много братя и сестри. Спомени, които те с обич споделят през септември 1940 г. (два месеца след кончината му) на страниците на сп. „Житно зърно“ - списанието, на което (както единоразно признават) Георги Радев е бил

не само редактор, а и основен стълб в продължение на 14 години.

Ако разгърнем архивните страници на „Житно зърно“, ще видим, че няма брой, в който да липсва статия от Г. Радев, а

появява се и негов превод на български, приказка или легенда, взета от беседите на Учителя и художествено преразказана. Уводните му статии са образец и представляват интересен модел за работа със Словото на Учителя. В тях той тематично подби

ра материали от лекциите и беседите, държани през няколко предходни месеца, и ги представя в резюме. „С дни и седмици той се ровеше в беседите, лекциите и събираще бисери. С присъщата

му похватност и ненадминат усет да подрежда той откриваше еднородни мисли и пасажки, засягащи определени теми“ (Д-р Е. Коен „Приятелят и във вечността“, сп. „Житно зърно“, 1940 г.).

Първата статия на Георги Радев, озаглавена „Езикът на природата“, излиза в първи брой на списанието през януари 1924 г., а последната - в кн. 6 през юни 1940 г. (месец преди кончината му). Една част от неговите статии в „Житно зърно“ са събрани и публикувани през 1939 г. в книгата „Пътят на звездата“. Те са на различна тематика, предимно от областта на науката, философията, психологията, но проблемите са осветени от гледнище на езотеричното познание и учението на Учителя.

продължава на стр. 2

УЧЕНИЦИТЕ

Георги Радев

(12.09.1900 - 22.07.1940)

от стр. 1

Написани са изящно, образно, художествено.

В „Житно зърно“ Г. Радев публикува множество статии на езотерична тематика: астрология, физиогномика, характерология, френология, хирология и графология. Очевидно той е имал познания и в областта на психологията, които умело вплита в своите езотерични наблюдения и размисли. Особено интересни са статиите му по астрологична типология от цикъла „Планетните сфери“, озаглавени: „Сфера на Слънцето“, „Сфера на Луната“, „Сфера на Юпитер“ и пр. Те в известна степен са предвестник на едно направление в психологията, възникнало много по-късно, през 80-те години на миналия век - астропсихология. Тези статии са ценен обект за изследване.

Особен интерес представлява и друг цикъл от негови есета, също публикувани в сп. „Житно зърно“ - „Жената в Евангелието“. Там идеи от Учителя за образите и характерите в Библията са разработени оригинално, задълбочено, с добър художествен вкус. (И тези статии също така са интересни като обект на бъдещо изследване). В края на живота си Г. Радев започва да работи върху следната идея: в цикъл от статии да осмисли една особено важна психологическа тема от Словото на Учителя, свързана със стадиите в развитието на човешкото съзнание: „Животът на старозаветните, новозаветните, праведните и ученика“, но така и не успява да осъществи това си начинание.

Освен „Пътят на звездата“ Г. Радев издава и още една своя книга със заглавие „Лица и души“. Това са есета, разкриващи интересни наблюдения върху характера и съответстващата му външност на известни личности от световната история, представяни паралелно. Книгата по оригинален начин осмисля и обобщава наблюдения от областта на френологията, физиогномиката, психологията и световната култура. Тя е приета много добре от научните среди по онова време, положителна оценка ѝ дава проф. Михалчев. Интересна е също и една малка книга на Г. Радев - „Живите сили на Слънцето“, преиздавана два пъти.

Но най-голямото му постижение е книгата „Учителят говори“. Многократно публикувана и превеждана, тя представлява интерес за широк кръг читатели, а Учителя ѝ дава много висока оценка. Удивително е как точно са намерени и названи основните понятия и категории от Словото на Учителя и как вярно, синтезирано, брилянтно са представени, като изцяло е запазен стилът, присъщ на неговото Слово. По подобен

начин е съставена и книгата „Живот за цялото“. Статиите в нея, публикувани първо в „Житно зърно“, също са подбрани от беседите и лекциите, като тематично са центрирани. „Те не са обикновени резюмета на беседи, а еднородни мисли, или по-право мисли, изказани върху един или няколко свързани помежду си въпроса, взети обикновено не само от една, но от няколко близки по дати беседи, и са сглобени в едно цяло. Така тези статии запазиха напълно онази звучност и красота, която е присъща на Словото на Учителя“ (д-р Е. Коен „Приятел и във вечността“, сп. „Житно зърно“, 1940 г.).

През 30-те години Учителя поръчва на Г. Радев да редактира книгата му „Наука и възпитанието“, за да я приведе към изискванията и нормите на съвременния тогава книжовен език, или както Учителя се изразява: „да я облече в нови дрешки“ (Спомени на д-р Методи Константинов за Г. Радев). Така книгата се явява във второ преработено и редактирано издание.

По-специалните изследвания на Георги Радев обаче остават непубликувани. „Плод на заниманията му с една от най-любимите му науки - хармонията, и на окултните му познания е една студия върху музиката на Учителя. Той е работил също върху произхода и символиката на някои кристални форми, разглеждайки ги в светлината на окултизма. Главното внимание на Жорж обаче бе обърнато към математическата разработка на някои астрологични проблеми. За жалост не е известно къде се намират ръкописите на тези трудове, някои от които трябва да са доста обемисти. Но ако един ден те бъдат издадени, аз вярвам, че и специалистите от съответните области ще има да научат нещо от младия представител на Всемирното Братство в малка България“ (П. Манев „Г. Радев - личност и дело“, сп. „Житно зърно“, 1940 г.).

Освен двата класически езика - латински и старогръцки, Г. Радев отлично е владеел английски, немски, френски и руски. За своите 40 земни години той успява да преведе на български доста книги: „Хирология“ от Вреде, „Физиогномика“ от Дюрвил и „Астрология“ от Сефариал - издания на библиотека „Водолей“. За издаването „Посредник“ той превежда в началото на 30-те години биографията на Ганди, написана от Ромен Ролан. По-късно превежда три книги на Бо Ин Ра, окултист, за когото (сперед спомените на някои свидетели) Учителя не е дал положителна оценка. Дело на Георги Радев е и преводът на един чудесно написан окултен роман от английския пи-

сател Булвер Литон - „Занонни“. За него Учителя казва: „Лицата, героите и събитията в този роман са истински“. Особено ценен е преводът на книгата на А. Осборн Ивс „Лекуване чрез цветните лъчи“. Георги Радев добавя в края ѝ една част върху символиката на цветните лъчи според Учителя. Тя представлява добре систематизирани и тематично подбрани мисли от беседите и лекциите на Учителя. Към края на живота си той прави чудесен превод на книгата на Ромен Ролан „Жан-Жак Русо“, издание на библиотека „Безсмъртни мисли“. Последната му преводна работа е от руски - „Графология“ от Инсаров. Трудно е да се обхване цялата преводаческа дейност на Г. Радев. Знае се, че е имало негови преводи, дадени за печатат в различни вестници и списания в страната и в чужбина. Но като знаем, че под статиите си в списанието се е подписвал само с буквата „Г“, а също и това, че често е оставял преводите си без подпис, вероятно ще е трудно да се издирят всичките му преводи. В заключение може да приведем спомен на негов приятел: „Като се има предвид колко голяма работа е това: сам да преведеш, да напишеш и да издадеш всички му финансови перипетии, коректорски главоболия и пр., ще се разбере какво грамадно дело е извършил Жорж в своята двадесетгодишна книжовна дейност. Голяма работа бе това! Ценна и полезна за окултната книжнина в България бе тя“ (д-р Е. Коен, сп. „Житно зърно“, 1940 г.).

Тръгвайки по следите на житейския път на Георги Радев, видяхме оставеното от него голямо книжно богатство в различни области на науката, философията, културата. Постепенно достигахме до сухите факти от биографията му и до някакво топло, присъствие - това са следите, които той оставя в душите на своите приятели, намерили място в спомените им. Наричали са го Жорж - вероятно поради финеса и особено изтънченото излъчване във външността и поведението му. „Като го слушаха и го гледаха, французите не можеха да го различат, че не е парижанин. Физиогномията му бе френска. Имаше отличен стил и бе много начетен човек. На Рила един от гостите от Франция дори сподели, че Жорж така литературно говори френски, дори те изпитват неудобство пред него“ (Спомен на Борис Николов).

Роден в Пловдив през 1900 г., Георги Радев отрано проявява своите дарби на полиглот и математик. Вярвайки, че ще има изключителна реализация като учен, семейството му го изпраща да продължи образованието си в София,

където следва в Математическия факултет на СУ „Климент Охридски“. Въпреки че е отличник на випуска, той не пожелава да получи дипломата си и да работи по специалността си, независимо че е имал възможност да направи много в областта на официалната наука. „И ние, завършилите факултета, се отказахме от всякаква държавна служба. Мен ме канеха във факултета като асистент, но отказах. Жорж можеше да заеме каквато си служба иска. Професорите го обичаха и ценяха много. Той не си взе дипломата и им обърна гръб. Аз също“ (По спомени на Борис Николов). По онова време (1924 г.) е издадена наредба, според която последователи на Учителя Петър Дънов не могат да бъдат назначавани на държавна служба, ако не подпишат декларация, че се отказват от идеите си. По тази причина и други са отказвали да получат своите дипломи, изразявайки по този начин протест срещу наредбата.

И така Жорж заживява съвсем скромно, като едва припечелва от частни уроци и от преводи (които понякога дори не са му заплащани). Най-важната средна, която предопределя целия му житейски път и осуетява амбициозните планове на неговите роднини, това е срещата с Учителя. Приет в Младешкия окултен клас на Школата още в самото ѝ начало (през 1922 г.), Жорж е неразделна част от живота на братската младежка група. Там той намира своите приятели: Георги Томалевски, Борис Николов, Методи Константинов и др. През целия си живот той активно участва в работата на Школата и в живота на Изгрева: колективна работа, екскурзии, упражнения, опити, творчески срещи и разговори. Въпреки че се отличава със своята интелигентност, финес и тънка чувствителност, на него не му липсва практически усет и сръчност, като всичко това той влага в общия братски живот. И така неизменно до юли 1940 г., когато Жорж напуска този свят. Има различни догадки във връзка с неговата ранна кончина, също и разкази със съмнителна достоверност, продикувани от едно повърхностно любопитство, скрито под предлога, че уж се търси някаква поука. Но ако е за поука, в Словото на Учителя има достатъчно мъдрост. Да оставим настрана тези спекулации. Пред нас е един пълноценен живот на учен и творец, на ученик с богат и многообразен вътрешен свят, побрал в себе си „духа на войн и душата на девойка“, на един достоен работник за Божието дело.

Соня Митева

Реалното в живота

от стр. 1

Ако е умен, човек ще се учи по разкопаните брегове и ще използва оставената кал на дъното на реката - няма да мисли, че е остарял. Остаряването произтича от дисхармонията между мислите и чувствата. Човек остарява, понеже чувствата и мислите му постоянно се карат - няма съгласие между тях.

Не трябва да очакваме помощ от мисли, които не могат да ни помогнат, и от чувства, които не могат да ни стоплят. Казват за някого, че има студени чувства. Когато в човека мисълта вземе надмощие, чувствата стават студени; когато чувствата вземат надмощие, мисълта става топла. Това е несъответствие между мислите и чувствата. В чувствата всякога трябва да присъства топлината, а в мислите всякога трябва да присъства светлината. Има едно съответствие между светлината и топлината. Никога топлината не трябва да прави мислите топли; никога светлината не трябва да прави чувствата светли. Топлината е вътрешната

чувства: нисшите мисли се борят с висшите. Законът е, че висшето трябва да подчини нисшето и висшето трябва да възпитава нисшето. Мисълта е като огън пояждащ, който изгаря всичко излишно. Сега ние всички сме на бойното поле и трябва да бъдем герои: като умираме, да бъдем герои, и като живеем, да бъдем герои. Има една война, в която всеки един от нас участва. В тази война всеки, който победи смъртта, ще бъде свободен; който не е победил, има още да воюва. Христос казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде“.

Някои искат другите да воюват, да победят, пък те да получат само блага. Човек трябва да бъде силен да воюва в света - той трябва да воюва, за да спечели живота. Любовта е достойнство само на онези, които побеждават в живота. Любовта е разбрана от силните - слабите само се ползват от нея. Законът на Любовта изисква жертви: за да получи Любовта, човек трябва да бъде готов да пожертва всичко. Съвременният свят

светлина на чувствата, а светлината е външната топлина на мисълта; топлината е вътрешната любов на чувствата, светлината е външната любов на мислите - те като се съединят, образуват Божествения свят. Значи вътрешната топлина и външната светлина, съединени в едно, образуват Божествения свят. Дето има светлина, там всякога има най-хубавата топлина. В Божествения свят топлината и светлината са еднакви. Човек може да обича другите хора само тогава, когато светлината е дреха на ума му и топлината - дреха на сърцето му. Този е пътят, по който могат да се реализират човешките стремежи.

Ние на Земята имаме задача да добием вечния живот и да се освободим от смъртта. За да се освободим от смъртта, ние трябва да воюваме. Природата употребява войната като последно средство, за да постигне една цел. Когато е употребила всички средства и методи и не е могла да постигне целта, тогава войната иде. В света смъртта и животът се борят. В тая борба смъртта всяка година завлича по 35 милиона души, а животът внася по 40 милиона души. В края на краищата борбата ще бъде в полза на живота - животът ще победи. Подобна борба има и в нашите мисли и

се нуждае от хора, които са калени в Любовта. В Любовта човек няма никакви страдания; никаква сила в света да не е в състояние да го разколебае - това е Любов. Умът на човека трябва да е кален в Мъдростта, та каквито мъчнотии да дойдат, да не могат да го разколебаят. Човек трябва да бъде кален в Истината, за да дойде благото в него. Ако той не се кали в Божията Любов, ако не се кали в Божията Мъдрост и в Божията Истина, той не може да се ползва от тях. За да бъдат мислите, чувствата и постъпките хармонични, те трябва да бъдат проникнати от Божията Любов - тя е подтикът в живота. Божествената Любов се изявява в цялото Битие, от най-големите дълбини до най-големите висини.

Най-първо човек трябва да изучава Любовта. Тя е първото отделение, което трябва да завърши. Второто отделение е изучаването на Мъдростта, третото отделение е изучаването на Истината. Когато изучи тези три отделения, човек ще постъпи в четвъртото отделение, където ще изучава изпълнението на Волята Божия.

Из „Словото на Учителя“, статия от Георги Радев, уводна, брой 7-8, година XIV (1940), сп. „Житно зърно“

160 години от рождението на Владимир Соловьев

С този материал искаме да обърнем внимание на една от най-забележителните личности на славянството - руския философ и поет Владимир Соловьев (28.01.1853-13.08.1900). Сто и шестдесет години след неговото раждане ние го отбелязваме, защото той е бил човек, който неуморно е писал статия след статия и труд след труд; водел е най-проникновени дискусии с интелгенцията на своето време в Русия и макар да е бил най-често неразбиран, осмиван, пренебрегван, винаги е застъпвал най-възвишените християнски ценности и се е водил в живота си не от филистерския, фарисейски морал на повечето от своите съвременници, а от една дълбоко осъзната мъдрост - че само посредством упоритото развитие на човешкия дух може да се познае и обича истински Духа, който създава и управлява живота. Владимир Соловьев издига дотогавашната философия от едно интелектуално познание на битието до едно духовно познание, което обхваща цялостната природа на човешкото същество, а именно като триединство на мисъл, чувство и воля.

Владимир Соловьев е бил философ, в който животът и философията са се сливали в едно единно цяло. Той не просто е писал философски произведения, не само е публикувал и споделял идеите си по много философски, теологически, литературни и обществено-политически въпроси, но и е бил приобщен към тях по един органичен начин в целия си живот и натопорел като личност. За него особено важна е била истината, и то не само истината като отстоявана лична позиция, а като принцип на съществуващото, като принцип на самото битие - принцип на Истината, който всъщност е Бог.

Малцина са философи в световната история, които са отстоявали своите истини по един толкова сигурен и смел начин както Соловьев. Това особено силно проличава в знаменитото събитие от 28 март 1881 г., когато в публична реч по повод убийството на руския император Александър II Соловьев призовава бъдещия император Александър III да помилва убийците на баща си и така да приложи християнския морал за прошката в действителност, което ще покаже и християнска Русия като достойна изразителка на Христовата вяра. Подобен подвиг обаче не е осъществен, думите на философа не са оценени правилно и Соловьев е освиркан от тълпата, след което му е забранено да чете публични лекции в университетта.

Боян Боев резюмира по един чудесен начин някои от основните идеи на Со-

ловьев в книгката „Мисията на богомилството“. В нея руският философ, заедно с други видни славянски личности: Толстой, Достоевски, Словацки, Вронски и пр., са представени като духовните първоначинатели на славянската идея за възраждането на човека и човечеството (1). (След това, както знаем, тази идея се развива от Рудолф Щайнер и Учителя.) Влад Пашов и Методи Константинов също споменават с уважение руския мислител.

Рудолф Щайнер казва, че „от всички философи най-издигнатото понятие за Христос има руският философ Соловьев. Той има такава концепция за Христос, което може да бъде разбрано само от последователите на Духовната наука, понеже непрекъснато го развива, извисявайки го до една безкрайна перспектива, и дава ясно да се разбере: това, което днешните хора знаят за Христос, е началото, защото засега Христовият Импулс може да открие на човечеството само малка част от това, което съдържа в себе си“; „Както от една страна сме длъжни да подчертаем, че на философско равнище Хегел представлява най-зрелия плод, най-зрелия философски плод на Съзнателната душа, така от друга страна сме длъжни да посочим, че философията на Соловьев носи в себе си онзи зародиш, който през Шестата културна епоха ще прерасне в една философия на Духа-Себе“; „Нито една друга философия не е така силно проникната от понятието за Христос, чиято светлина идва за нас не от другаде, а от източниците на Духовната наука, и нито една друга философия не е останала в своя зародишен вид, както философията на Соловьев“ (2).

Любопитно е да се спомене, че между Достоевски и Соловьев е имало едно много дълбоко приятелство и обмен на идеи, и се знае, че Соловьев е бил прототипът на Альоша и Иван Карамазови от великия роман на Достоевски „Братя Карамазови“. В края на живота си Соловьев пише своята

знаменита „Кратка повест за Антихриста“, която е повлияла на свой ред от романа на Достоевски и представя една пророческа визия за бъдещето на света, тръгнал по пътя на материализма.

В следващите редове ще представим някои подбрани мисли на Владимир Соловьев, които могат да се намерят в преведени на български негови съчинения.

„Истинският живот е всеки да живее в другия като в себе си или да намира в другия положителното и безусловно допълване на своето същество.“

„В нашата материална среда е невъзможно да се съхрани истинската любов, ако любовта не се разбере и не се приеме като нравствен подвиг.“

„Да признаем безусловно значение на дадено лице или да вярвам в него (без което е невъзможна истинската любов) аз мога само като го утвърждавам в Бога, следователно, вярвайки в самия Бог и в себе си, като имащ в Бога средоточието и корена на своето битие.“ (3)

„Че Бог е - ние вярваме, а какво Той е - изпитваме и узнаваме.“

„В сферата на вечното, Божествено битие Христос е вечният духовен център на вселенския организъм.“

„Божият възплътяване не е нещо чудно в собствения смисъл, т.е. не е нещо чудно на общия порядък на битието, а напротив, същностно е свързано с цялата история на света и човечеството, то е нещо, подготвяно и логически следващо от тази история.“ (4)

„И адът, и земята, и небето с особено участие следят човека във фаталния момент, когато в него се вселява Ерос [Любовта]. Всяка страна иска да вземе за себе си онзи излишък от духовни и физически сили, който се появява по това време у човека. Несъмнено това е най-важният, централен момент в живота ни. Често той бива много кратък, може да се раздробява, да се повтаря, да се проточи години и десетилетия, но в края на краищата никой не избягва фаталния въпрос: за какво и как да използва могъщите криле, които му дава Ерос? Това е въпрос за главното качество на жизнения път, за това чий образ и чие подобие ще приеме или ще остави след себе си човек.“ (5)

„Светът не трябва да бъде спасен насилно. Задача не се състои в едно обикновено съединяване на

всички части от човечеството и на всички човешки дела в едно общо дело. Ние можем да си представим, че хората работят заедно над някаква велика задача и насочват към нея и ѝ подчиняват всичките си лични дела, но ако тази задача им е натрапена, ако за тях тя е нещо съдбовно и настоячиво, ако те са обединени от слепия инстинкт или външната принуда, даже и ако това единство обхваща цялото човечество, то все едно това няма да бъде истинско човечество, а само някакъв огромен мравуняк.“

„От нас се иска само да не слагаме своята малка част на мястото на великото цяло, да не се затваряме в личното си дело, а да се стремим да го свържем с общочовешкото, да не забравяме за това велико дело, да го издигаме по-високо и да го поставяме на преден план, а всичко останало - на по-заден. Не е във властта ни да решим кога и как ще се извърши великото дело на общочовешкото единение. Но да издигнем това дело като наша най-важна задача и да му служим с всичките си дела - това е във властта ни. Във властта ни е да кажем: ето какво искаме ние, ето каква е висшата цел и какво е нашето знаме - и на друго ние не сме съгласни.“

„Хората като Достоевски - те не се прекланят пред силата на факта и не ѝ служат. Срещу грубата сила на онова, което съществува, те притежават духовната сила на вярата в Истината и Доброто - в онова, което трябва да бъде. Да не се изкушаваш от видимото господство на злото и да не се отричаш заради него от невидимото добро и подвиг на вярата. В него е цялата сила на човека. Който не е способен на такъв подвиг, той нищо няма да направи и нищо няма да каже на човечеството. Хората на факта съпреживяват чуждия живот, но не те творят живота. Животът се твори от хората на вярата. Това са онези, които наричат мечтатели, утописти, безумци - те са и пророци - това наистина са най-добрите хора и вождовете на човечеството.“ (6)

Литература:

1. Боян Боев, „Мисията на богомилството“, В. Т., 1992.
2. Рудолф Щайнер, „Отделните души на народите“, 16.06.1910.
3. Владимир Соловьев, „Смисълът на любовта“, С., 1993.
4. Владимир Соловьев, „Лекции за Богочовечеството“, С., 2009.
5. Владимир Соловьев, „Житейската драма на Платон“, С., 1998.
6. Владимир Соловьев, „Три речи в памет на Достоевски“, В. Т., 1994.

Деян Пенчев

Георги Радев в спомените на своите приятели

Георги Томалевски:

Спомням си ясно минутата, когато през 1921 год. в един прекрасен двор на град Търново, двор, сиянал от блясъка на бели премени и от възторга на едно множество, пълно с чиста жажда за светлина, аз стиснах наблиз до сечестата чешма за първи път ръката на един строен къркоко младеж, чиято гъвкава походка и музикален говор ми направиха голямо, незабравимо впечатление. В тази минута не подозирах колко сърдечна и братска ще бъде дружбата ми с него. Ден след ден качествата на този рядък по интелигентност млад човек ми импонираха все по-силно и по-силно. В дълги проникновени разкази той ме посвещаваше в тайните на своята любима небесна наука - астрологията, с която аз винаги го свързвах. Словото му бе геометрично, свежо, с изящен стил, с гъвкава грациозност, с трепетен усет за естетика. Оттогава и до сетните дни, когато го бе обхванала коварната немощ, за мен е бивало неизмеримо удоволствие да беседвам с него, защото аз винаги се потапях в естетиката и брилянтното изящество на думите, както и в необикновената проникваемост на неговата остра като стрела мисъл.

В моето съзнание Георги Радев - нашият Жорж - се очерта като всестранно надарена личност, защото тънкият му, понякога благородно строг критерий за философия, изкуство и музика, неговият звънтящ френски език, английските му и немски преводи, които са не по-лоши от всеки познат у нас превод, изисканите уроци по латински език, които той преподаваше на ученици и студенти, караха всеки, който идваше в контакт с него, да чувства един необикновен човек.

Немного след началото на моята дружба с него съдбата ни постави един до друг на университетската скамейка. Като че виждам и сега позата на моя съсед, в която той неподвижно и унесено следеше любимите за него науки. Като че чувам тихото скърцане на молива, под който върху бялата хартия оставаха равни и съвършени по красота и изящество букви, чертежи и символни знаци. Все пак тези качества човек би могъл да намери отчасти и другаде, но онова, с което той ни бе най-ценен, най-скъп, това е неговата любов към великата Истина, неговата жажда да знае, неговата твърдост в решението му да живее като син на Виделината, да работи за новото царство на обичта и мира на Земята. Той копнееше да бъде ученик на своя Учител, ученик на Христа, на Любовта.

Пред мене сега стоят безкрайните, окъпани в слънце полета на приморските южни равнини. По тия поля се люлеят зрелите златни класове на една богата жътва. Една група младежи от осем души въртят сърпове, прибират снопите, пълнят хамбарите. Наблизо край нас работи и той, жилив и мургав от яркото слънце. Ние направихме един привидно наивен опит да създадем модел на братски комунален живот. Резултатите от този опит ние отнесохме в душите си. Тогава чак се опознахме, а нашите тихи разговори в смълчания двор, над който като гроздове висяха летните съзвездия, ще останат като шепнения в храм. Ние спяхме в ръжена слама, в прости сайванти, но сънищата ни бяха приказни царства, където гонехме бялата птица на един висок идеал, така влюбени в него, както не сме били влюбени никога в своя живот. И в свободните часове след песните, след като напълвахме душите си със слънце, той - къркокосият мургав жътвар, вземаше в ръка молива и потъваше отново в царството на любимите си звездни светове, чиито символи тълкуваше, желяйки да „възкреси“, както той казваше, една позабравена наука. (Тук става въпрос за Ачларската братска комуна от 1922 г. и за Русенската комуна от 1923 г.)

Ето и една надвиснала зима. Навън лежат дебели снегове. Мълчание обвива света. Младежите, оставили нивите, градините и широките хоризонти на равнината, са събрани отново за университетските учебни занятия. Спомням си тази зима в стайте на бащината ми къща: на печката ври чайникът, през завесите на облаците наднича залувано зимното Слънце, а ние в някаква родилна тревога сме напрегнали мисъл. Най-после един извика: „Да го наречем „Житно зърно“! То е хубаво, малко, но расте, крепне и се умножава“. И стана любимото ни списание център, фокус, който събира вече четиринадесет години усилията на мнозина, докато най-после то остана почти само на ръцете на Жорж - и така до сетния му ден, когато по неговата любима заглавка премина една скръбна сянка, а може би е капнала някъде и някоя сълза...
Из есето „Георги Радев“ от Georg Nordmann (Г. Томалевски), публикувано в сп. „Житно зърно“ през 1940 г., бр. 7-8.
продължава на стр. 6

„Всеки ден е едно ново турне, едно пътуване по Пътя на живота“

ИНТЕРВЮ С ИОАНА СТРАТЕВА ПО ПОВОД НА КОЛЕДНИТЕ КОНЦЕРТИ С МУЗИКА ОТ УЧИТЕЛЯ В РИГА И ВИЕНА

Иоана, чувала съм, че от началото на Школата на „Изгрева“ до ден-днешен винаги е имало братска група в Латвия. Разкажи ни, каквото знаеш, за латвийските ни приятели.

Латвийците са били едни от първите чужденци, които са дошли при Учителя и са започнали да превеждат Словото. След това той изпраща сестра Савка да им гостува. Тази традиционна връзка бе поддържана през годините от брат Николай Калерт, който много пъти идваше в България, понякога и за по-дълги периоди от време. Той е бил през 1939 г. с Учителя на Рила и ни разказваше за това. Още в първите години, след като лагерите на Рила вече бяха разрешени, дойдоха приятели от Латвия, които ни поканиха да изнесем концерт в Рига, и ние веднага се отзовахме.

Как мина този първи концерт в Рига?

Бяхме заедно с Ина Дойнова и Петю Цанов. Имахме много приключения по пътя, които бяха толкова интересни, че заслужава да се опишат отделно. Изобщо всяко пътуване си има своите проблеми и радости, своите сериозни и забавни страни: може да те свалят от влака, може да изпуснеш самолет, да не стигнеш навреме за концерт поради задръстване, може да има буря във въздуха, да ти се случат преден зъб преди среща, да ти се скъса струна ми-

тво и Новата година, направихме концерти и курсове по Паневритмия, свързахме много приятелства. Имаше голям ентузиазъм и вдъхновение от страна и на домакините, и на гостите.

Имаше ли след това и други покани от латвийската братска група?

Да, следващата покана за гостуване там дойде неочаквано - от страна на френския клон на Братството в Рига. Тогава бяхме заедно с Ина Дойнова и Анна Каралашева, пак имаше няколко концерта, Паневритмия, срещи, разговори. След това започнаха редовни концерти на братски музиканти (С. Симеонов, П. Ганев, Б. Ганева и др.) в Латвия. Това беше инициатива на сестра Солцерите, която всички познават от лагерите на Рила. Тя е една слънчева, широка душа, всеотдайна работничка за Новата култура!

А как мина концертът

Mūziķi un koncerta organizatori dāvina Tev, klausītāj, šo koncertu.

2012. gada 8. decembrī plkst. 13:00

BEINSA DUNO sakrālās mūzikas KONCERTS

Anglīkāju baznīcā (Rīgā, Anglīkāju ielā 2a)

PROGRAMMĀ:
Beinsa Duno (Petrus Donovs), J.S.Bahs

PIEDALĀS:
JOANA STRATEVA (Bulgārija) vijole
STEFAN DALČEV (Bulgārija) ērģeles, klaviers
MAGDALENA DALČEVA (Bulgārija) čells

leeja bez maksas
Informācija pa tālruni 26740539

пиано, Магдалена Далчева - чело, и Иоана Стратева - цигулка. За зала беше избрана една протестантска църква в центъра на града, в която имаше орган и пиано до олтара. Църквата беше изпълнена с публика (по-

теля между музикалните изпълнения. На една маса бяха поставили книги от Учителя в превод на руски, които бяха подарявани. Можем само да се поучим от ентузиазма на организаторите!

През 2012 г. цигулка ти оживи музиката на Учителя в различни краища по света, много хора от различни националности се докоснаха до това велико духовно благо. Къде по-точно изнесе концерти с музика от Учителя?

В края на миналата година - на 15 декември, във Виена изпълнихме част от концертната ни програмата от Рига, бяхме почти в същия състав, като тук участваше и Добринка Ставрева. Радостно е, че не само в Рига, но вече и в Австрия станаха традиция ежегодните братски концерти. Изобщо 2012 г. беше година, в която музиката на Учителя звучеше активно по света: Виена, Рига, Ню-Йорк, Вашингтон, Монреал, Индия...

Особено вълнуващо беше преживяването ми в Индия през зимата на 2012 г. Там можах много силно да почувствам какво значи активното участие и съпричастност на слушателите към духовната музика. Заедно вървахме към един друг въз-

вишен свят - свят на Божествено общуване между душите!

Какви са твоите впечатления и преживявания от контактите ти с хората при тези гостувания?

Изобщо от всяко пътуване, от всеки концерт се връщам обогатена от срещите с близки по дух братя и сестри. Но аз се стремя съзнателно да давам всичко от себе си - не само за постигането на едно добро изпълнение на музиката на Учителя - този велик дар, който той ни е оставил, но се старая и във всеки контакт и съслучайно срещаните хора да оставя нещо положително - нещо, което би могло да

чувствам като мобилизирана - вълнувам се от глава до пети със светли положителни мисли, повтарям си непрекъснато формулите: „Всичко е за добро“, „Всичко е за слава Божия“, и се старая да общувам с всеки като с душа, независимо от всички външни обстоятелства. Понякога успявам съвсем, понякога почти, но за мен това е начинът. Така съм си създала много красиви връзки с приятели по света, които нося като богатство в душата си. Има много добри и духовни хора по Земята, които се стремят към Светлината - и в България, и по света; и в братските общности, и извън тях. Това ми дава увереност, че светът няма да загине, защото ги има необходимите „десет души“ (както се казва в библейската притча) - тези необходими 10% от човечеството, заради които светът ще бъде спасен, т.е. ще може да мине в новото ниво на съзнание, и те ще послужат като кवास на бъдещото човечество.

Има ли места, където се чувстваш особено добре, публиката, сцената, където предпочиташ да свириш?

За мен са еднакво значими и отговорни всеки концерт и среща - както по света, така и тук, в България, в най-малките градове и села, на срещи, изложби, представления на книги... Еднаква работа може да се върши. Само че за някои случаи се иска повече подготовка. Това, което ние, музикантите, правим по света, всеки може да го прави и в своя живот - всеки ден е едно ново турне, едно пътуване по Пътя на живота. Всяка наша среща, всяко наше изказване е като един концерт, който ние изнасяме пред публика. Нека да го наситим с красиво съдържание - като музика! Тогава то ще бъде едно духовно събитие. А дали това ще става в Париж, в Москва, в Мърчаево, Нова Загора или Бургас, това няма такова значение. Важно е да стават такива срещи. И само това са истинските срещи - между душите. То е нашето богатство, което ние ще отнесем със себе си и на другия свят.

JOANA STRATEVA - vijole

STEFAN DALČEV - ērģeles, klaviers

MAGDALENA DALČEVA - čells

Vijolniece, vairākkārtēja starptautisko konkursu laureāte, vijoles klases un kameruzskaites profesore, viena no labākajām Beinsa Duno (Petrus Donovs) mūzikas pasauļos un atbalsoņiem.

Čelliste Sofija Šubergaļe Vijoles spēlē sākot ar deviņpadsmit gadu vecumā un uzņemta muzikālā apdāvinātā tālrunī Speciālā Mūzikas skolā. Pēc Mūzikas skolas beigusi Valsts Mūzikas akadēmijas vijoles klasi pie pasauļotā bulgāru vijolnieka profesora Vladimira Ananovova. Speciālajās vijolēs spēlē pie profesora Henrika Svirgija Zemē un kameruzskaitē pie profesora Zuzefa Kalve Francijā. Viņas talants vairākkārt tika atzīts Starptautiskos konkursos. Ir Valsts Mūzikas akadēmijas un Jaunās Bulgārijas universitātes vijoles klases un kameruzskaites profesore.

Joana Strateva ir ierakstījusi četras kompaktdiskus ar Beinsa Duno (Petrus Donovs) mūziku, kuru viņa popularizē pasaulē. Daudzārt koncertējusi daudzās valstīs kā Amerikā, Indijā, Ķīnā, Rūsijā, Austrijā, Anglijā, Francijā, Šveicē, Itālijā, Dānijā, Krievijā, Grieķijā, Maķedonijā, Marokā, Spānijā, 1993., 2003., 2008. un 2010. gadā arī Latvijā un citur.

„Mūzika ir jenišķā sakrāluma izteikums uz zemes, jo mūzika ir galmas matēriāls, bet galmas ir domas izpausme.“ (Beinsa Duno)

Talentiģā ērģelnieke, pianists un klaviersists - kameruzskaites un baroka mūzikas spēlētājs, Krievijā spēlēja arģelī dārzā pilsētā Sofijā, Būdams Valsts Mūzikas Akadēmijas studentu, vēsturiski svarīgu konkursu un ieguvu valsts stipendiju studijām Janākovas Mūzikas un Tālrunu Akadēmijā (Beinsa Duno) ērģeles klasē pie Prof. Alena Vesela. Ērģelnieces meistarību pilnveidojis Prof. Johannes Seifera vadībā un apguvis klaviersu spēli pie Prof. Herta Lota Frenca Lota Mūzikas akadēmijā Vīnē (Vīnijā), kurā ar uzcilio absolūti. Padziņinā pilnveidojis baroka mūzikā Starptautiskajā Ērģelnieces Akadēmijā Hālemē (Holandē).

Koncertējusi gan kā ērģelnieks, gan arī ar dažādam kameruzskaites orķestriem, beži vien kā klaviersists vai pianists. Koncertējusi tādos starptautiskos mūzikas centros kā Berlīnē, Londonā, SanktPēterburgā, Prāgā, Stutgartē. Kā ērģelnieks spēlēja uz vēsturiskās slavenās ērģeles Hālemē, Rīgā, Freibergā, Brandenburgā, Lahenā, Veidlojā skatu ierakstus Bulgārijas Nacionālajā Radio, Bulgārijas Nacionālajā Televīzijā, Saragsevas Radio un Dienvidāfrikas Skatu ierakstu korporācijā.

„Kad dzīves ir ātrāmā debasī modī ērģelī, tie sāka dzīvot. Un kad tie sāka dzīvot - pasaulē sāka veidoties. Dzīvotāji Gars vadīja, ērģelnieks veidoja visu un viņi pauda šo dīlo radīšanas procesu mūzikā.“ (Beinsa Duno)

„Mūzika - tā ir kāda dzīve Esamības atēnā. Tie, kas radīja mūziku, bija dzīves saprātīgas būtnes. Mēs šīs pašas ar kārtību nosaukumi - ērģelī“ (Beinsa Duno)

нута преди да излезеш на сцена и други подобни, но най-интересното в случая е чудотворната помощ от Небето във всички тези ситуации.

И така, при това наше първо паметно посещение преди повече от 20 години ние прекарахме заедно с братя и сестрите от Латвия Рождес-

ви в Рига в края на миналата година? Каква беше програмата, изпълнителите, публиката?

Този път за концерта в Рига на 8.12.2012 г. се включи в програмата и изпълнение на орган, тъй като този град е известен център на органното изкуство. Поканени бяха Стефан Далчев - орган и

не около 200 души), която слушаше музиката на Учителя притихнала. Някои песни бяха аранжирани за трио, други - за дуо или соло орган. Солцерите беше подготвила програми с информация за Учителя и обяснения към изпълняваните песни. Имаше и водещ, който четеше мисли от Учи-

Интервюто взе
Соня Митева

Общо събрание на Общество „Бяло Братство“

12 ЯНУАРИ 2013 ГОДИНА, ПЛОВДИВ

Изминалата 2012 година ще остане в историята с много и интересни събития както в обществения живот, така и с твърде характерните декемврийски очаквания за енергиен преход или за края на света. В същото време братският живот беше осветен от една кръгла годишнина, която стана повод да присъстваме на десетки концерти и различни по характер прояви, свързани със стогодишнината от съставянето на „Завета на цветните лъчи на Светлината“ от Учителя в Арбанаси - Велико Търново, през далечната 1912 година. Пак през 2012 година беше и първият концерт с музика на Учителя в Зала 1 на НДК. Свързана с тези чествания беше и първата научна конференция, която се проведе през месец септември във вече превърналото се в архитектурен резерват малко селище край старата столица на България.

Обичайна практика за вътрешнобратския живот е провеждането на отчетно събрание през пролетните месеци април или май, на което се отчита работата на постоянните и временните комисии, планира се бъдещата работа през годината и се приема подробният финансов бюджет. С ежегодната работа на управителните съвети, избирани с тригодишен мандат от Общото събрание, все повече се появяваше необходимостта от разделяне във времето на две от основните функции на Общото събрание - отчет на работата на комисии и на Управителния съвет от една страна, от друга - прием на бюджета за съответната година. Главно във връзка с навременното организиране и провеждане на всички практически и финансови дейности на Общество „Бяло Братство“, на 12 януари 2013 година в Пловдив се проведе и първото (от много години насам) зимно Общо събрание. А отчетното събрание предстои да се проведе по традиция след приключване

на финансовата година през пролетта.

Сред главните точки на дневния ред бяха обсъждане на дейността на УС и на комисиите и предложения за работата през настоящата година. Обсъдени бяха предложенията за подобряване състоянието на братското място в Айтос, на къщата в Арбанаси, на парцела в с. Николаевка и на други братски имоти; беше направено съгласуване на графика за срещите на Управителния съвет с братските групи по места и др.

В самото начало шумна група хора се опитаха да влязат на събранието и да погребат на работата. В крайна сметка Общото събрание в лицето на ръководителите и представителите на братските общности от цялата страна и на Братския съвет реши и гласува да се изслуша техен представител в 14 ч., което и беше направено. Тук е мястото да благодарим на домакините от град Пловдив за организирането и подкрепата, която оказаха в тези извънредни обстоятелства, при които започна събранието.

Работата започна с изказвания на представители на различните комисии, обсъди се важни аспекти от работата им, дадох се предложения, свързани с дейността им.

Комисията по Паневритмия постави въпроса за възникналите в някои братски групи спорове относно движенията и музиката на Паневритмията. Изказани бяха мнения на уважавани в Братството музиканти: Йоана Стратева, Андрей Грива и Петър Ганев, като в заключение събранието се съгласи, че по-важно е да се запази традицията, а всички творчески импулси да си останат в сферата на вероятностите. Брат Петър Ганев заяви, че се отказва от запис с променени тактове, направен миналата година, който стана повод за полемики в някои братски групи в България и чужбина.

Относно въпроса за разхода на суми за музикалните дейности в Братството, който беше повдигнат в обсъждането на дейността на Музикалната комисия, следва да се поясни, че най-много финансови средства, предоставяни от Братския съвет за музикална дейност, са отпуснати на бр. Петър Ганев, например за честване на юбилей в зала България през юли 2011 година. Останалите концерти в София и другите градове на страната са финансирани от десетки на братските групи и от дарения. Изминалата година определено бе годината с най-много концерти в страната и чужбина благодарение на музикантите, на братските групи и на Издателство „Бяло Братство“. Музиката, завещана ни от Учителя, докосва най-фините кътчета на сърцата ни и продължава да пробужда в душите ни първичния звук на Сътворението.

Педагогическата комисия обърна внимание на въпроса за образованието не само от гледна точка на работата с деца, но и на работата с учители. Обсъдени бяха дейността на детската школа в София, предложено беше детският форум тази година да се проведе в местността „Сините камъни“ край Сливен; представена беше актуална информация относно проекта за братско училище.

Братската група в Пловдив отново постави въпроса за оказване на помощ и подкрепа по събиране и изпращане на материали за списанията „Житно зърно“ и „Изворче“, както и за тяхното публикуване и разпространение.

Благодарение на многобройните събития по повод 100-годишнината от създаването на „Завета на цветните лъчи на Светлината“ интересът към Словото на Учителя нарасна многократно, което естествено доведе до най-много издадени и разпространени книги и филми на

Издателство „Бяло Братство“. Издателският съвет благодари за доброволния труд и финансовата подкрепа на всички братя и сестри.

Радостно е, че все повече братски групи имат желание за собствен братски център. Тази година стартира проектът за строеж на салон в Стара Загора и продължава събирането на средства за проекта „Бели връх“ в Бургас и за центъра в Благоевград. На 1 и 2 декември 2012 г. на среща в братската градина в град Айтос беше направен обстоен оглед на всички сгради и бяха набелязани бъдещите ремонтни дейности. Желанието на ръководителя на айтоската братска група брат Андон и на всички, които обичат това място, е да се обновят и осъвременят сградите и двата салона, санитарният възел и кухнята. Всичко това ще даде нови възможности за използването на братската градина за дълъг период от време. Посетена беше и чешмата със зодиакалните знаци в с. Тополица. Предвидено е през пролетните топли месеци на настоящата година с помощта на братята и сестрите от младежките групи да се почисти основно мястото и да се изградят разрушените части на чешмата.

Продължава благоустройването на двора на къщата в с. Арбанаси. Временната комисия, отговаряща за къщата на „Завета“, ще представи информация за движението на документите на отчетното Общо събрание през пролетта на 2013 г.

Медийната комисия обърна внимание на важността от адекватно представяне на Братството в медиите и в интернет, тъй като свободното общуване в социалното интернет пространство дава възможност за лесно разпространение както на стойностни материали, така и на несериозни.

Управителният съвет на Общество „Бя-

ло Братство“ и Комисия „Рила“ са в добри взаимоотношения и с НП „Рила“ и с МОСВ и е важно всички инициативи, свързани с лагера на Братството, да бъдат съобразени с изискванията на НП „Рила“. Разпространяването на необмислени предложения за т.нар. екооталетни, които да бъдат изградени на такава надморска височина, могат единствено да затруднят комуникацията ни с парк „Рила“, защото те носят отговорността за тази територия. Бяха обсъдени предложения за подобряване на престоя ни в лагера през месец август и проблемите с организацията на празничната Паневритмия.

По следващата точка от дневния ред беше обсъден графикът за срещите на Братския съвет с групите по места. Тези срещи са добра традиция в колективния живот на Братството, на тях се поставят всички важни въпроси и инициативи на братските групи, споделят се трудности от различно естество и се търсят решения с помощта и подкрепата на Братския съвет.

Както бе гласувано в началото на събранието, извън дневния ред, в 14 ч. бе изслушан представител на групата, която се опита да смути работата на ОС. На въпросите с обвинителен характер бе отговорено с достатъчно факти и документи. Сестра Галина Герасимова за пореден път предостави пред Общото събрание цялата документация относно дискутираните имоти, при което стана ясно, че Общество „Бяло Братство“ е получило от нея значителна сума от продажба и дарение, която е предназначена за строежа на братски салон в София.

След всички опити на тези противоположни на братския дух сили да се подменят основните принципи на Учението, за изопачаването на факти и събития, за безсмислена риторика и прикриване зад духовни пара-

вани, единственият отговор на Общество „Бяло Братство“ може да бъде засилената ни будност, умствена и сърдечна съпричастност във всички поводи, при които можем да изразим по един естествен и непринуден начин своите любов и почитание един към друг. Животът ни и резултатите от него са истинският критерий за всички ценности и идеали.

Събранието продължи с обсъждане на идеята за историята на всички братски групи, като се надяваме с общи усилия да съберем един сериозен архив за живота на Братството от времето на първите наченки на братското общество до днес.

Предшестван от кратко обсъждане, беше приет и бюджетът за финансовата 2013-та година. Внимателно бяха преценени всички суми и параграфи по него, като специално внимание се обърна на предстоящите проекти и строежи на братски центрове - в София, Стара Загора, Благоевград и Бургас, както и стартирането на братско училище. Добре планираната приходна и разходна част на бюджета подпомага цялостната дейност на Общество „Бяло Братство“, улеснява счетоводството на всички стопански и нестопански дейности. Накратко бяха обсъдени и предстоящите чествания през юбилейната 2014-та година, свързана със 150-годишнината от рождението на Учителя. Това е един прекрасен повод светлината на Словото да озари и да достигне до търсещите и пробудени души в България и по света.

Събранието започна и завърши в братски дух, с кратък и вдъхновен наряд от молитви и песни.

Сърдечно благодарим на всички братя и сестри, които оказват неизменна подкрепа в работата и живота за Цялото и всеотдайно се грижат за благоденствието и успеха на Делото Божие.

Братски съвет

Ученици на живота

Учението на Петър Дънов открива пред човечеството един прекрасен, възвишен и издигащ човешкото съзнание идеал, който има за цел за първи път да достигне до широка общност от хора. Това не е вече само тайното знание, предназначено за малцина посветени, а знание за всички, които са отворили умените си за Светлината и сърцата си за Любовта, които се стремят към Истината, идваща от Духа, а не от някоя философска или социална доктрина. Затова Учителя, говорейки на своите ученици за пътя на възвръщането към родината на Духа, толкова много държи на приложението. То всъщност е използване на идеите на Учението в практическия живот, в устройството на обществото и в определянето на характера на човешките взаимоотношения.

Едва ли е случайно, че едновременно с преподаването на великото окултно знание в Школата на Учителя в световен мащаб се провежда един значим обществен и социален експеримент - опитът за построяване на комунистическо общество. Учителя в Словото си засяга това преобразование и очертава допирните точки между идеята и идеала и опита за неговото осъществяване в реалния живот: „Комунизмът е учение за физическия реален живот. Комунистите са най-външният кръг. Като се качат по-горе, те ще се приближат до богомилството. Комунистите не защитават богатите, но бедните, а в Писанието се казва, че Бог не е Бог на богатите, но на бедните и слабите“.

Установяването на социалистическото общество като социален и идеен експеримент предизвиква и изследователския интерес на Невена Неделчева. Тя е ученик на Учителя, който се стреми да живее според законите, дадени в неговото Слово, но едновременно с това реалният ѝ живот протича в условията на построяването на социализма. Затова писателката има възможността да наблюдава и да анализира проявите на новото общество и на новата идеология, които в първоосновата си са стъпили върху идеите за братството, равенството и свободата, върху стремежа за благоденствието на всички хора. Това е причината по-голямата част от героите на Невена Неделчева в романа „Земята е училище“ да бъдат комунисти или да преминават в определен етап от живота си през комунистическата идеология и да участват в антифашистката борба от тази позиция.

Романът изследва точно това движение от външния кръг към вътрешния

и пътят на израстването на героите е път на приближаване към центъра, който е свързан с Учението на Бялото Братство. Всички герои на романа - Николай, Ясна, Иво, Стефан, Свилена, Катя, Динко, са действащи лица именно от този външен кръг. Те са заплени от идеала да се борят за социална справедливост и да защитават бедните и онеправданите. В условията на драматичната антифашистка борба, на фона на грандиозния световен катаклизъм, какъвто е Втората световна война, повечето от героите вземат участие в партизанското движение и наистина показват прекрасни качества, в основата на които стои най-чист идеализъм. Те са смели и готови на саможертва, не се пречупват от жестоки условия на нелегалната и партизанската борба и устояват в изпитанията, като нерядко рискуват здравето и живота си.

Но драматичните противоречия на световната сцена, както и резултатите от социалния експеримент, наречен борба за комунистическо общество. Учителя в Словото си засяга това преобразование и очертава допирните точки между идеята и идеала и опита за неговото осъществяване в реалния живот: „Комунизмът е учение за физическия реален живот. Комунистите са най-външният кръг. Като се качат по-горе, те ще се приближат до богомилството. Комунистите не защитават богатите, но бедните, а в Писанието се казва, че Бог не е Бог на богатите, но на бедните и слабите“.

Установяването на социалистическото общество като социален и идеен експеримент предизвиква и изследователския интерес на Невена Неделчева. Тя е ученик на Учителя, който се стреми да живее според законите, дадени в неговото Слово, но едновременно с това реалният ѝ живот протича в условията на построяването на социализма. Затова писателката има възможността да наблюдава и да анализира проявите на новото общество и на новата идеология, които в първоосновата си са стъпили върху идеите за братството, равенството и свободата, върху стремежа за благоденствието на всички хора. Това е причината по-голямата част от героите на Невена Неделчева в романа „Земята е училище“ да бъдат комунисти или да преминават в определен етап от живота си през комунистическата идеология и да участват в антифашистката борба от тази позиция.

Романът изследва точно това движение от външния кръг към вътрешния

хората в правенето на добро и в помощта на болните и страдащите. Така Ясна постепенно расте в пътя си на ученик. Иво и Динко също са напреднали ученици на Учителя. Те имат свое духовно ръководство и се свързват с Учителя в невидимите пространства на живота на душата. Тръгвайки от най-външния кръг на комунистически дейтели, те откриват другата си същност - на служители на Духа, и това отваря в тях ясновидските дарби и способността да се връщат в миналото, за да търсят корените и връзките на човешките прераждания. Това им показва защо сега трябва да преминат през великия експеримент с построяването на новото общество на Земята. И двамата в миналите си животи са преминали през древни окултни школи, стремели са се към Истина и Правда, и днес трябва да проверят в практиката на новото общество какви са неговите предимства и недостатъци, за да се почувстват от грешките му.

Голям творчески успех на Невена Неделчева е това, че преодолява схематизма в изображението на комунистите. В романа те са човешки същества, които в училището на живота търсят истината за себе си и за света. Писателката създава образи на живи хора, които се лутат в противоречия, понякога робуват на грешни идеологически тези, но в повечето случаи коригират себе си заради искрения стремеж към доброто на хората и желанието да служат на другите. Точно това е водоразделът, който поставя на два срещуположни бряга различните типове комунисти. Свилена, Цанко, Катя много бързо показват, че идеалите им са прикривали жажда за власт, за богатство и за кариера във висшите пластове на обществената йерархия. От другата страна са Иво, Динко, Стефан, които се докосват до Учението на Бялото Братство и чрез които се изгражда човешкото лице на социалистическото общество, в което най-добри са хората, вървящи по пътя на Духа, скроени широко и побиращи в себе си до обществения идеал вярата в Бога, смиреннието на човека и осъзнаването на необходимостта от прилагането на законите на невидимия свят. Между тези два типа е Николай, който със своята честност и принципност, чужд на кариеризма, безразличен към парите и властта, трябва да направи своята крачка навътре. Той все още не е постигнал в себе си мекотата и вътрешната пластичност на духовния човек, прекалено дълбоко е свързал съзнанието си

с идеологията. Но Николай учи своите уроци на ученик на живота както чрез облъска с негативните страни на новия обществен строй, така и чрез любовта си към две жени с противоположна духовна и нравствена същност. В Ясна го привлича деликатността, одухотвореността на човека, стремежът се да върви по пътя на Духа. Свилена го грабва със силата на действия си характер и със страстите си. Раздвоен в чувствата си между двете жени, Николай най-накрая оценява красотата на истинската женственост и доброта, на всеотдайното майчинство, на верността в любовта и на незабележимото служене на човека у Ясна.

Героите на романа като ученици на живота изследват не само света на идеите и идеологиите, те са ученици и на Любовта. Многообразни са нейните прояви и като форма и същност, и като посока на лабиринта на сложните връзки и взаимоотношения между героите. Свързани с любовните връзки, те проявяват чувствата си в зависимост от духовното си постижение. Николай изживява любовта предимно чрез земните страсти, Иво извървява трудния път на способността да обича жената като брат, Динко обича с любовта на душата. Ясна носи освен тези същности на любовта и любовта на майчинството. А за всички като идеал и стремеж по пътя от периферията навътре към центъра стои Любовта към Учителя и към Бога.

Безспорно постижение на романа е образът на Учителя. Като носител на Любовта, Мъдростта и Истината, той сочи Слово си пътя на героите в сложните кръстопътища на външното и вътрешното пространство на една драматична епоха. В нея Учителя е един огромен фар за търсещите души, които трябва да се справят освен с противоречията на времето също и с факта, че самият Учител със заминаването си от Земята преминава от външното във вътрешното пространство и героите трябва да се научат да го намират в себе си.

Персонажите на романа на Невена Неделчева постъпват в житейското училище като младежи, търсещи знания, мъдрост и истина в бурите на една динамична епоха, в която се кръстосват и сменят идеологии и обществени системи и се водят битки. Те обаче намират истинския път и се издигат в съзнанието си като ученици на едно велико Учение. Така Земята се превръща за тях в Школа за безкрайния път на човека към Бога.

Спаска Миховска

Идеята на една братска общност

Братската общност в Русе и в русенския край обсъди и прие Братската общност в Русе и в русенския край обсъди и прие една похвална идея във връзка с изучаване на делото и учението на Учителя - да се започне изследване на тема: „Русе и русенският край в живота на Учителя“.

След проведените обсъждания и предварителни разговори се набелязаха следните въпроси за изследването, подредени в хронологичен ред:

1. Придобиване на пасторско звание от Петър Дънов и аташирането му като пастор и учител в с. Хотанца, Русенско.

2. Учителска и пасторска дейност на 23-годишния Петър Дънов. Духовното развитие в района до и след пребиваването му там. Подготовката и замнаването му за двегодишно обучение в САЩ, щата Ню Джърси, град Медисън, университета „Дрю“.

3. Събитието в с. Тетово - 7 март 1897 г. Предшестваци и следващи действия и дейности на Учителя до 1920 г.

4. Значимостта на земеделската задруга „Братска комуна“ в местността „Свирчовица“ край Русе в национално и международно отношение.

Издирената информация и направените първи проучвания и изследвания по набелязаните горе въпроси са:

Въпрос номер едно: Установено е, че Евангелската църква в Русе е лицензирала пасторската диплома на Петър Дънов и той е аташиран като проповедник и учител в с. Хотанца за учебната 1887-88 година. Направени са постъпки за получаване на документи за лицензирането и аташирането му от русенската Евангелска църква. Интерес представлява преместването на училището от Свищов в Русе и взаимоотношенията на двете духовенства.

Въпрос номер две: Издирена е съществуващата информация в ежедневноата и периодичната преса. След приключване на първото ѝ проучване се установи, че няма противоречия в изложеното при различните автори, а мненията за Петър Дънов са положителни и похвални.

Принос на настоящото изследване ще бъде установяването на духовното развитие и придобивките на хората след дейността на Учителя и на приемниците му - пастор Захория Димитров и учителките мис Шенк и г-жа Николета Малчева, открили училище за момичета. Направени са проучвания за бързото уреждане на въпроса със заминаването на Учителя за САЩ и удължаването срока на пребиваването му там от 2 на 7 години. Открита е информация за участията на семинариста Петър Дънов в мисии от духовно естество по линия на Евангелската църква в САЩ. Предстои допълнително проучване и евентуално документиране на участието му в мисиите.

Въпрос номер три: Той е с най-малко налична информация и в откритите източници за него се съобщава информативно, без каквото и да е документиране и обстоен анализ. Факт е, че събитието тук е действително, че това е точното място - с. Тетово, Русенско, и времето е 7 март 1897 г. Задачата на настоящото изследване е да установи мотивите за

птуването на бащата и синът Дъновски по такъв маршрут през зимата, включително и продължаването на набелязания маршрут до гр. Свищов. Направени са постъпки за установяване на състоянието на пътищата и възможните транспортни връзки през съответния сезон. Установено е мястото на две съществували странноприемници (ханове) в с. Тетово.

Въпрос на уточнение е публикуването на намерени документи, свързани с пасторството на Учителя в гр. Ямбол, и публикации в шуменското списание на тема: „Забравените варненски борци за църковна независимост - чорбаджи хаджи Атанас и отец Константин Дъновски“, свързани с името на Петър Дънов. Съществуват и обяснения за преместването на отец Константин Дъновски от Варна в Нови пазар.

Въпрос номер четири: Изглежда най-лек, тъй като за него съществува сериозно проучване и анализ от авторитетни и висококвалифицирани специалисти. Това са дългогодишните служители в Държавен архив в гр. Русе - доц. Любомир Златанов Златев и инж. Зоя Иванова. Техният труд е озаглавен „Общество Бяло братство - Русе, 1921-1957 г.“, издателство „Държавен архив“, 2007 г. Работа по задачата не е осъществявана предвид специфичността ѝ. Към настоящия момент не са намерени публикации с подобно съдържание от философска гледна точка.

Братската общност от Русе и русенския край има увереност и надежда, че Общество „Бяло Братство“ има знание, умения и възможност да участва в издирването, анализирането и публикуването на информацията, свързана с посочената тематика.

С надежда за съдействие и съвместна работа изказваме предвиденото БЛАГОДАРИЕНОСТ на всички последователи и симпатизанти и на всички български и чуждестранни граждани, готови да се отзоват на призива на русенската братска общност.

За контакти и допълнителна информация:

1.) Русе 7006, Иван Иванов Агеларов, ул. „Мала планина“ 14, бл. „Елба“, вх.2, ет.3, ап.8, телефони: 082/8443399, 0877507858, 0895240328, e-mail: a.1932@abv.bg

2.) Русе 7012, Росица Мицова, ул. „Давид“ 15, вх.Б, ет 3, ап.6, телефони: 082/827412, 0885030940, e-mail: micova_rs@abv.bg

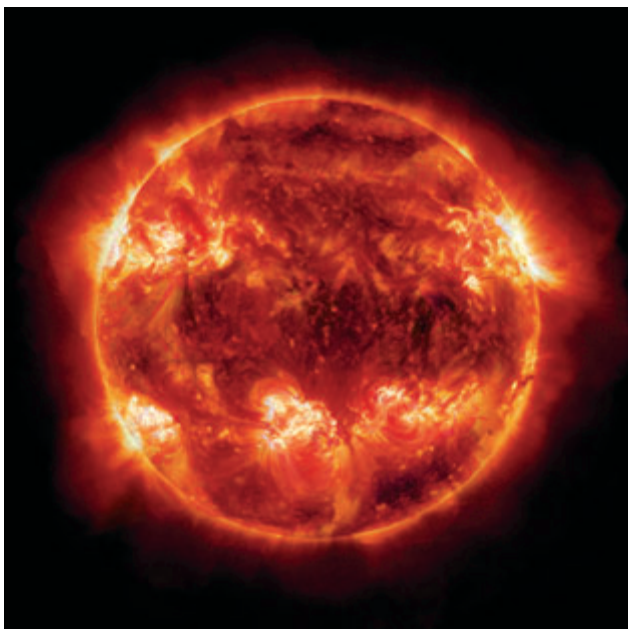
По идея на Зоя Иванова се работи по създаване на архив на Общество „Бяло Братство“ - Русе с документи, открити от нея и отнасящи се за земеделската задруга „Братска комуна“ в местността „Свирчовица“ и на всички известни документи от местната и националната преса, отнасящи се за русенската братска общност. Заवेждаме и летописна книга на братската общност.

Намерението на участниците в изследването е да се установи влиянието на братските комуни като експеримент за събуждане на колективното съзнание - важно направление в учението на Учителя, а също така и непроучени и неизследвани дейности на Учителя.

Иван Агеларов

Метеорологичната клетка на „Изгрева“

На събора в София през 1926 г. бяхме сковали от дъсчици за Учителя една катедра и подиум, като на него бе поставен стол. Учителя седеше на него пред катедрата, а отгоре, над главата му, бяха сковани дъсчици и между тях - опънато бяло платно, за да е като навес и да го предпазва от горещото слънце. След събора Учителя нареди да се използва този дъсчен материал, като се направи с него метеорологична клетка. Приятелите отидоха и видяха в гората как е построена метеорологичната клетка при обсерваторията към Университета, дойдоха и направиха по техен образец и нашата. В клетката имаше метеорологични инструменти, как-

то при всяка такава станция, които Учителя беше дал: пишещ термометър, записващ минималните и максималните темпе-

ратури; барометър, също пишещ, който се върти с барабан, по-малък барометър, хидрометър. Тези метеорологични

инструменти Учителя даде на Георги Радев - Жорж, който всеки ден подробно му докладваше. Той му даде и един военен бинокъл, доста силен, с него трябваше да прави ежедневни наблюдения на слънчевите петна. Жорж направи скица и всеки ден наблюдаваше слънчевите петна - как се явяват и разширяват по слънчевия диск, после ги отбелязваше на скицата и я занасяше на Учителя. Учителя я разглеждаше, правеше своите заключения и понякога споделяше с нас някои мисли за слънчевите петна. Веднъж каза, че слънчевите петна, които виждаме, са изходна врата за същества, живеещи на Слънцето - през нея слънчевите жители излизат и влизат.

Друг път поясни, че слънчевите петна представляват отвори, през които слънчевите жители излизат от Слънцето и навлизат в Космоса. Това е една невероятна слънчева енергия, която излиза от Слънцето като голям прожекторен сноп и има своя посока и предназначение, което ние не знаем. Понякога Учителя ни открехваше завесата към това знание - получихме толкова, колкото можем да носим. Вероятно Жорж знаеше много повече за Слънцето и за слънчевите петна, защото той докладваше и беше чул и други неща от Учителя за тях.

Направен беше и слънчев часовник: върху бакърена плоча беше поставен един триъгълник и сянката му опреде-

ляше часа. Това беше слънчев часовник, поставен до самата клетка.

Сега пред мен на масата стои една скица на Слънцето с отбелязаните от милия Жорж слънчеви петна. Отбелязано кога се появяват, колко са големи и в каква посока се движат. Учителя им придаваше голямо значение, а едва сега учениците говорят за тях и за магнитните бури. Но те не знаят истината. Учителя редовно следеше живота на Слънцето. Веднъж един журналист го запитал: „Г-н Дънов, Вие кой сте?“. А Учителя му отговори: „Аз идвам от Слънцето и нося светлина от Слънцето за душиците, които жадуват за нея“.

Спомен от
Борис Николов

Сфера на Слънцето

Онези, които биха искали да намерят в древните митове наченки на някакви астрономически познания за Слънцето като небесно тяло, биха се разочаровали, защото в гръцката митология не се говори толкова за видимото Слънце, колкото за Аполон - най-блестящия от олимпийските богове. Наистина той носи всички белези на слънчев бог

някои съвременни представи и понятия като фотосфера, хромосфера, протуберанси и т.н. Същото може да се каже и за мита за Фаетон. Наистина древният човек не е разполагал с нашето съвременно познание, но посветените в древността са знаели много повече от нас за Слънцето не само като за физическо тяло, а и като за център

личава от модерната западноевропейска физика и по метод, и по техника - тя не е резултат на експериментални изследвания в съвременен смисъл на думата, а на многовековни духовни практики, познати ни най-общо под името „йога“. За да разбере индуската физика, читателят трябва да си състави преди всичко ясна представа за четирите вза-

имопроникващи се материални сфери на света. Под „материя“ индусите разбират не само най-грубата, физическа материя, достъпна за нашите сетива, а изобщо всички състояния на материята, които според тях са четири: 1. Пракрити (най-грубото

и олицетворява не толкова Слънцето като физическо тяло, а по-скоро - всички физически и духовни сили и качества на слънчевата радиация. Има и едно друго слънчево божество, олицетворяващо дневното светило - Хелиос, който при изгрев се понася по небето на своята огнена колесница, запрегната в буйни бели жребци, от чиито ноздри изскачат пламъци, а диханието им се разлива в топли и светли струи. Ако се вгледаме в митологичния разказ за Хелиос, в това символично видение на създателя на мита (вероятно древен ясновидец, посветен в Мистериите), ще открием известни загатвания за

и олицетворява не толкова Слънцето като физическо тяло, а по-скоро - всички физически и духовни сили и качества на слънчевата радиация. Има и едно друго слънчево божество, олицетворяващо дневното светило - Хелиос, който при изгрев се понася по небето на своята огнена колесница, запрегната в буйни бели жребци, от чиито ноздри изскачат пламъци, а диханието им се разлива в топли и светли струи. Ако се вгледаме в митологичния разказ за Хелиос, в това символично видение на създателя на мита (вероятно древен ясновидец, посветен в Мистериите), ще открием известни загатвания за

и олицетворява не толкова Слънцето като физическо тяло, а по-скоро - всички физически и духовни сили и качества на слънчевата радиация. Има и едно друго слънчево божество, олицетворяващо дневното светило - Хелиос, който при изгрев се понася по небето на своята огнена колесница, запрегната в буйни бели жребци, от чиито ноздри изскачат пламъци, а диханието им се разлива в топли и светли струи. Ако се вгледаме в митологичния разказ за Хелиос, в това символично видение на създателя на мита (вероятно древен ясновидец, посветен в Мистериите), ще открием известни загатвания за

и олицетворява не толкова Слънцето като физическо тяло, а по-скоро - всички физически и духовни сили и качества на слънчевата радиация. Има и едно друго слънчево божество, олицетворяващо дневното светило - Хелиос, който при изгрев се понася по небето на своята огнена колесница, запрегната в буйни бели жребци, от чиито ноздри изскачат пламъци, а диханието им се разлива в топли и светли струи. Ако се вгледаме в митологичния разказ за Хелиос, в това символично видение на създателя на мита (вероятно древен ясновидец, посветен в Мистериите), ще открием известни загатвания за

и олицетворява не толкова Слънцето като физическо тяло, а по-скоро - всички физически и духовни сили и качества на слънчевата радиация. Има и едно друго слънчево божество, олицетворяващо дневното светило - Хелиос, който при изгрев се понася по небето на своята огнена колесница, запрегната в буйни бели жребци, от чиито ноздри изскачат пламъци, а диханието им се разлива в топли и светли струи. Ако се вгледаме в митологичния разказ за Хелиос, в това символично видение на създателя на мита (вероятно древен ясновидец, посветен в Мистериите), ще открием известни загатвания за

продължава на стр. 6

Аве Мария

На 6 януари т.г. в Братската къща в София се състоя концерт под надслов „Аве Мария“. Радостина Крантева - сопран, и Радослав Николов - пиано, изпълниха песни за Дева Мария от различни автори и различни епохи - от Монтеверди до М. Репер. Какви чудесни музикални бисери имаме възможност да чуем! Радостина даваше и малка информация за композиторите. Всичко беше подредено и поднесено с много вкус и мярка. За нивото на концерта допринесе не само нежното и прощивно изпълнение на Радостина, но и добрият

клавирен съпровод на Радослав, който напоследък се изявява като певец, флейтист и пианист. Колко е радостно, че имаме такива талантливи млади хора! Концертът ни пренесе в един свят на красота и преклонение пред възвишения образ на Богородица точно в този хубав ден - Богоявление, според новия календар, и Бъдни вечер, по стария традиционен календар, по който все още празнуват една част от християните.

Благодарим ви, приятели, за чудесните минути в света на Музиката!

Иоана Стратева

Концерт „Песни за доброто и любовта“

Преди три месеца музикантите Йоана Стратева, Добринка Ставрева, Ани Каралашева и Радослав Николов зарадваха гражданите на град Любимец със своето изпълнение на музика от Учителя, песните на Марин Камбуров и класическа музика. Това неповторимо преживяване все още се помни от хората в града и те с нетърпение очакват следващия такъв концерт. „Това беше като приказка, която ме понесе във висините - спомня си

г-жа Елена Маркова от Любимец. - Обичам да слушам музика, но тази ме поразил и желая още да продължи. Очаквам другия концерт на тези вълшебници“. Някои от присъстващите пожелаха да им отпечатаме текстовете на песните.

За организацията на концерта: разгласа, концертна зала, която беше препълнена, и за всички разности се погрижи Народно читалище „Братолубие - 1884“, гр. Любимец.

Кичка Янева

Сфера на Слънцето

от стр. 5

То, заедно с други подобни на него пранични сфери, се върти около Алцион - най-светлата звезда на Плеадите. Пространството между тези пранични кълба е изпълнено с третото видоизменение на материята, наречено „кама“. По финост кама се намира в същото отношение към прана, както последната - към пракрити. Кама има за център Алционе и се разпростира също така във вид на сфера. Има многобройни такива камасфери, които плават в необятното море на най-тънкото видоизменение на материята - манас, образуваща една огромна сфера, с която завършва материалният свят“.

Няма да излагам онези сложни процеси на кондензация, които стават в различните полета. Ще спомена само, че камасферите не са пръснати из цялата манасфера, а се кондензират в един определен слой от нея, който се отличава по своята специфична гъстота. Така е и с праничните сфери - те също се кондензират в един определен слой на камасферите. Оттук става ясно, че планетите на Слънчевата система се въртят около Слънцето в един определен слой от слънчевата пранична сфера.

От тази индийска теория за материалния свят е важно следното: Слънцето е център на една огромна пранична сфера, която се простира далеч зад орбитата на най-отдалечената планета от Слънчевата система.

Каквито и да са съвременните научни теории за митовите, не трябва да се забравя, че те са остатъци от една епоха на величествен синкретизъм, в който религия, наука, изкуство са били слети в едно цяло, споено чрез връзките на съответствията. В тази епоха астрологията не е била само предсказателна наука и гадателско изкуство, а едно величествено мирозъзерцание. От гледище на това мирозъзерцание физическият свят със своите форми е една символическа картина на света на идеите. Нещата в този свят не само представляват физически обекти със своите особености, които са предмет на едно непосредствено проучване, а същевременно и означават нещо - явяват се като символи, съответствия на известни идеи. Ето защо и видимата гледка на небето, специално на нашата Слънчева система, е един символ. Слънцето, Луната, планетите покрай физическото си значение имат и символически смисъл.

Слънчевата система представлява образец, модел, по който е устроено

всяко живо същество в нейните предели. Каквито сили действат в нея, такива сили действат и във всички същества, принадлежащи към нейната система. Тези сили на живота, функциониращи в Слънчевата система, с всички възможности за развитие, които съдържат в себе си, с всичките им взаимоотношения, са намерили още в най-дълбока древност израз в геометричната формула на Зодиака. Ако погледнем този астрологичен зодиак, установяващ преди всички връзката между знаци и планети, ще видим, че на Слънцето, което условно се разглежда като планета, е отреден само един знак за жилище - знака Лъв. Но тъкмо до Лъва - жилище на Слънцето, се намира знакът Рак - жилище на Луната. От астрологично гледище (както се вземе предвид окултният строеж на Зодиака) Слънцето и Луната се явяват два полюса на онази първична енергия, която се развива в цяла система от сили, проявяващи се полярно. Тези сили са свързани по закона на съответствията с планетите от нашата Слънчева система.

Движението на планетите, погледнато геоцентрично, не показва нищо друго освен движението на тези мирови сили в аурата на Земята. Слънцето, Луната и планетите в случая представляват стрелките на един идеално работещ небесен часовник, който всеки момент показва състоянието и взаимодействието на силите, които функционират в организма на Земята. За да се изразим с един термин от модерната теоретична физика, астрологичното пространство представлява един четириизмерен времево-пространствен континуум, един свят на събития. Астрологията, в която времето се схваща като сложна система от цикли (най-простите от които са планетните обиколки), е всъщност наука за събитията.

Този бегъл поглед към астрологията ни беше необходим, за да се разбере защо Слънцето и Луната се определят като „два полюса на астралната светлина“. Това обяснява и защо Аполон, богът на Слънцето, е така тясно свързан в гръцката митология с Артемида, богинята на Луната, която му е сестра. Това обяснява и защо в книгата „Битие“ Слънцето и Луната, наречени съответно „голямото светило, което да владее над деня“ и „малкото светило, което да владее над нощта“, са създадени в един и същи ден - Четвъртия, заедно с другите светила на твърдата небесна, „които да различат деня от нощта и да са знамения за

времена и за дни, и години“. Ясно е, че „светилото на деня“ представлява светлия, положителния, лъчезарния полюс на първичната светлина - полюсът, който дава. Той символизира Духа. „Малкото светило“ - Луната, представлява негативния, възприемащ, пасивен, женски полюс на първичната светлина. Той символизира материята. Зодиаакът, който е едно развитие на тази двойка, е съставен от тия две велики течения - слънчево и лунно, които в своята съвместна работа създават великото многообразие на живота.

В Библията Слънцето и Луната са наречени „голямо“ и „малко“ светило, но за съзнанието на хората те са еднакво големи и този психологически факт намира дори физически, нагледен израз в небесното пространство - видимият диск на Слънцето и дискът на Луната са почти еднакво големи, около 7 градуса. Това се дължи на факта, че Луната, която е около 400 пъти по-малка от Слънцето, се намира около 400 пъти по-близо до Земята. Двете светили, погледнати от Земята, заемат едно и също пространство на небето. А това значи, погледнато символично, че онези сили, които са свързани с тях, заемат еднакво място по важност и значение в съзнанието на хората.

Слънцето и Луната са два мирови символа, които съществуват във всички светове. Сведенборг в книгата си „Небето с неговите чудеса и адът“ пише: „Господ е небесното слънце. Светлината му е Божествената Истина, а топлината му - Божественото Добро. На небето ние съзерцаваме Господа като слънце, защото Той е Любов, от която произтича всичко в духовния свят. Любовта е, която греє като слънце. Ангелите виждат Слънцето не в зенита, а под известен ъгъл. Те го виждат при това на две места: едното - пред дясното око, а другото - пред лявото. Пред дясното око те виждат Господа като същинско слънце, а пред лявото - като луна, която свети с мека бяла светлина и е заобиколена с множество малки луни, които светят също с бяла светлина. Ангелите виждат Бога по този двоен начин, защото възприемат Бога различно. Онези, които го възприемат като Любов, го виждат като слънце, пламтящо и огнено - тези ангели пребивават в Божественото царство на Небето. Ангелите, които възприемат Бога като вяра, го виждат като луна, блестяща и бяла. Те пребивават в по-долното от двете ангелски царства, на които

се разделя небесният мир - в духовното. Ето защо и в Писанието Бог като Любов е символизиран чрез Слънцето, а като вяра - чрез Луната“.

Нека да видим кои явления от живота принадлежат към сферата на Слънцето. Широко погледнато, целият живот на Земята е обхванат и проникнат от радиацията на Слънцето. Според съвременната наука всичко, което съществува на Земята, е съгъстена и трансформирана слънчева енергия. Но има неща в различните царства: минерално, растително, животинско, човешко; в различните области на човешкия живот: политически, социален, стопански, културен, които са специфично слънчеви, защото в тях слънчевият принцип е достигнал сравнително най-завършен израз на Земята. Така може всички метали да са съгъстена слънчева енергия в различни фази на развитие, но само златото е типично слънчево. То е слънцето сред металите. Неслучайно златото е взето като еталон на монетната система. И всички финансови учредения, преди всичко банките, които съхраняват златото и оперират с него, се намират под силното влияние на Слънцето. Наблюденията показват, че много банкери и крупни финансисти - царе във финансовия свят, носят явните морфологични белези на слънчевия тип. Тук обаче действа най-материалното въздействие на слънчевия принцип. Голямото натрупване на злато затъмнява благородното влияние на този метал, в резултат на което се явява една отрицателна черта в характера на човека - алчността.

Няма да се спираме на представителите на Слънцето в растителния и животинския свят. В тялото на човека сърцето представлява Слънцето, което (както е знайно от астрологичната традиция) е вечно туптящото, разливащо живот сърце на нашата Слънчева система. И като си припомним, че Слънцето е център на една сфера от пранична енергия (животворната сила, която прониква целия органически свят), лесно можем да разберем твърдението на древните, че точно Слънцето е носител на жизнена сила. Психологически то представлява Висшия аз на човека - неговата индивидуалност, за разлика от личността, която е символизирана от Луната. Благородството, ентусиазмът, способността да се възхищават от възвишени идеали, да се жертваме за благородни каузи, великодушното,

царственият жест - това са все черти на Слънцето. Ала и славолубието, тщеславието, любовта към лукса и разкоша, към външната показност, са също така черти на Слънцето, но те спадат към неговите низходящи влияния. Най-добра илюстрация на това намираме у царете, монарсите, собстватели на неограничена власт. Ако един монарх е слънчев тип и ако възплава благородните качества и на другите две планети от огнения тригон: Юпитер (широтата и воля за разширение: териториално, стопанско, културно) и Марс (борческа енергия), ще имаме типа на царя войн, водещ народа си към победи и слава благодарение на мощния магнетизъм на своята натура, предопределена да достигне слава, почести, богатство и мощ. Ако се случи обаче цар на един народ да е някой „юпитеризиран“ слънчев тип с някои положителни черти на Слънцето и с много негови слабости, подобно на Людовик XIV, тогава крайният резултат на неговото царуване ще бъде съсипване на държавата, въпреки времения и подем и блясък.

Ще завършим с една бегла скица на слънчевия тип: яйцевиден череп с хармонични пропорции; коса - златисторуса или кестенява и на едри вълни у по-южните типове; чело - високо, с развити челни издатини, но хармонично, при веждите се образува типичната за Слънцето надочна аркада, като цяло то е ясно, спокойно, ведро; очи - блестящи, доволно големи, погледът им е пряк - не пронизателен, нито повелителен, а изпълнен с магнетична сила, която сама по-себе си зав-

ладява. Устата е красиво моделирана, брадата не е нито квадратна, както у Марс, нито прекалено заоблена, както у Венера, нито удължена и изтънена като у Меркурий. Тя е типичната квадратно-яйцевидна слънчева брада, показваща една уравновесена воля.

Господстваща черта в характера на слънчевия тип е самообладанието. Но не самообладание, което произтича от едно усилие и напрежение на волята, а от постигната хармония и равновесие на душевните сили. Най-точният израз, с който можем да характеризираме душевното състояние на слънчевия тип, е „ведрата яснота“. Истинският слънчев тип е тих и спокоен - той излъчва своята душевна сила навън така спокойно и тихо, както Слънцето. Възприемчив към висшите идеи и способен да схваща дълбоките съзвучия в Природата, той е поет и музикант по душа. В него действа по-скоро непосредственото въздействие, творческото въображение и интуицията, отколкото аналитичният интелект. Умът му по естество е синтетичен, навсякъде той търси истината и красотата. Слънчевият тип се явява естествен център на своята среда, организира я в една „система“ и я поддържа със своята магнетична сила, както Слънцето поддържа своята планетна система. Това не важи еднакво за всички „аполоновци“, ала най-изявените между тях са родени да управляват. Властта им е проникната от великодушие, защото истинският слънчев тип винаги се въодушевява от висок идеал.

Георги Радев

Георги Радев в спомените на своите приятели

от стр. 3

Боян Боев:

И при най-краткия разговор с него проличаваха всеотдайното му дарование и многостранните му интереси. Достатъчно е да сравним някое от мистичните му есета, например „Образът на жената в Евангелието“, с друга, чисто научна статия, да кажем - „Енергията на атома“, за да се убедите в това.

Когато няколко души на Земята се сдружат за обща материална работа, щом тя престане, те се разделят и вече нищо не ги свързва; но когато няколко души са обединени чрез общ идеал, там законът е друг. Ето защо връзките между Георги Радев и приятелите му тук са връзки неразривни, понеже те са връзки на Духа. Те са свещени, понеже са от висш идеен характер. И тези връзки, при постепенния растеж на душите, ще стават все по-светли, по-красиви и по-дълбоки“.

сп. „Житно зърно“ 1940 г., бр. 7-8

Светлият дом в Розовата долина

Влакът лети към Балкана. Отминаваме Тракийското поле със своите градини, лозя и ниви, и навлизаме в Средна гора, красива с мекети си, нежни, закръглени линии. Но ето, хълмовете ѝ стават все по-ниски и се сливат вече с полето. Ние сме вече в Розовата долина. Пред нас се издига Балканът. Дълго съзерцавам Юмрукчал, Мазалат, Озана. Какво чувство изпитваш, когато ги видиш? Като че ли навлизаш в друг свят, безкраен и вечен, свят на чистота и мощ - сроден с туй, което живее в дълбините на твоята душа!

Една светла точка привлича вниманието ми. На сутринните слънчеви лъчи как ослепително е осветлена тя! Като че ли самата тя е център, който пръска светлината си из обширната Розова долина. Коя е светлата точка, която тъй властно приковава погледа на всекиго, който пътува през тия места? Това е светлият дом - бисерът на Розовата долина, светилникът, говорещ за будния дух, който цари тук. Отдалеч се вижда той. Край него е китният Мъглиж.

Били ли сте в Мъглиж? Разположен е той в самите недра на Балкана, в една теснина, владена в планината, по двата бряга на едноименната река. Над селото величествено се издига върхът Попък, а по на изток е другият връх - Кръстилча. Между тях, над селото, е Градището - останки от крепост. Те говорят за древната история на тези места. Значи още от ранни времена туй място е привличало вниманието!

Още като влизам в дома на брат Р., оттам излиза кола. Той обяснява: „Един от селото гради къща и му пращам колата си за помощ.“ Това разкрива цял един свят, в който живеят тия хора. С каква простота и естественост той изговаря тия думи, съдържащи една велика идея! Това показва как народната душа има едно вътрешно разбиране на социалните въпроси, своя дълбока социална философия.

Навсякъде в дълбините на човешката душа е запазено нещо непочварено и чисто: в това е надеждата за красивия бъден ден! Някой ще строи къща, другите отиват да му помагат: едни му носят камъни,

тухли, пясък, вар; други копаят основите на къщата, трети хранят работниците. Това е тъй наречената „межия“, която дава богат материал за размишление. Тя показва, че в народната душа се крият красиви заложби, мощни духовни сили. Те говорят, че новото съзнание, което иде, не е чуждо на славянския бит. А коя е най-ярката отлика на това ново съзнание: живот за другите! Значи квасът на новата култура винаги е живял в дълбините на народната душа. С него тя е била кърмена с векове и хилядолетия. Върху тая сигурна основа може да се гради.

Буден кът е Розовата долина. Мъглиж е буден център. Голяма е интелигенцията му. Повече от стотина тукашни учители пръскат светлина в близки и далечни краища на страната. Лятно време те се прибират и дават особена окраска на селото. Но и всички останали са будни. Още от

старо време те са се пръскали като бълвари в далечни земи - тъй са се запознавали с живота и туй е развивало тяхната интелигентност. Когато говориш с едно от тях, чувстваш, че пред тебе е един човек умен, но не само умен, но и напредничав, който следи живота и се интересува от всички въпроси, които вълнуват днес едно будно съзнание. Щом посетите Мъглиж, веднага нещо ще ви обърне внимание: тук ще срещнете, у млади и стари, почти всички видове напредничави, идейни движения и течения. Още от турско време нямало е нова идея, напредничаво течение, което да не намери отзвук в душите на мъглижани. По разните въпроси на днешната култура мъглижанинът има мнение, и то съзнателно, изхождащо от светогледа. Той говори безизкуствено, трезво, реалистично, и същевременно идейно върху тях.

Учениците на Всемирното Братство тук отдавна мислят за салон. Трудно е вече да се

събират в частни домове. Събират се те и обмислят всеотстранно въпроса. И намират изходен път: някои братя си дават нивите на разположение. Ще ги работи Братството. Ето източникът на средства за постройка на бъдния салон. Брат Иван Чернев дава 12 декара ниви за работа; друга година дава 18 декара. И други братя турят свои ниви на разположение на Братството.

Златни класове вече са готови за жътва. Ето, идат тридесет души братя и сестри от тук и двадесет души от Казанлък. И тия, които не познават сърпа, научават се да жънат. Тия минути на обща идейна работа остават като траен светъл образ в

душите им.

Тъй се минават няколко години. Защо да не почнат вече строежа на салона? Защо да отлагат повече? Но къде да се строи? Има предложение за горния и за долния край на селото. Надделява второто мнение. Ето, брат Иван Чернев поднася като скромен дар своето място. То е удобно, красиво, на едно възвишение е, и от там се откриват широки хоризонти: вижда се цялата източна част на Розовата долина. То е при самата борова гора.

И ето, едно лято вече се пристъпва към дело, и то с приготвяне на материалите за градеж. Преди всичко трябва да се приготвят тухли и камъни. Тухлите ги правят в съседните ниви. За изпичане на тухлите със свои коли докарват на мястото дърва и камени въглища. Камъни къртят в един дол на един километър разстояние от мястото на салона. Къртят ги с бомби и със свои коли ги пренасят до мястото на салона.

На следната пролет

пристъпват към изкопаване на основите на самото място. То представлява каменностръмен бряг. Предстои грамадна, трудна работа: изкопаване и изравняване на мястото. Кой ще стори това, ако не пак братята и сестрите? Всички те са тук. Един съидейник музикант посещава селото. Ударите на лопатите и мотивите се придружават от звуците на цигулката му. С туй като че ли иска да покаже, че дейността, стремежите, копнежите им имат нещо общо с възвишения свят на хармонията.

Но сумите, събрани от нивите, далеч не стигат. Тогаз всеки широко отваря сърцето си и дава пред олтара на общото. Всеки има съзнание:

това, което притежава, не е негово, а на Цялото. Всеки дава с радост. Духът на новото е даването. Новият тип човек дава, както дава изворът от животворните струи, както дава плодното дърво, както дават слънчевите лъчи! Това, което дават тия хора, е техният любовен дар. Ето защо построяният светъл дом е възплътена Любов, кристализирана музика.

Кой ще пази сумите? Един от младите братя. Всички имат пълно доверие в него. Той води книгата, но никой не ги поглежда, никой не ги проверява. И той оправдава напълно общото доверие. Те вярват един в друг, както всеки вярва в себе си. Никой не знае кой колко е дал. Защото всеки знае, че всички са дали от дълбините на своята душа и сърце: всички са дали различно, но всеки е дал много, понеже дарът, придружен от топлината на Любовта, има вътрешна цена: той е изобилен дар. Днес, когато дебели прегради делят душите една от друга, красива картина

е взаимното доверие между тия идеалисти.

И тоя брат, който пази сумите, харчи - харчи разумно за строежа, но никой не го пита за нищо. Никой не му иска сметка за нищо. Това са новите отношения, които идат. Те ще внесат поезия в живота. Кое може да внесе тая поезия в човешките отношения? Само възвишена идея, която черпи сокове от една висша реалност, има в себе си силата да събуди благородните подтици на човешката душа.

Кипи живот около салона. След изкопаването на основите работят и няколко души външни работници, но работата на съидейниците не престава. Салонът ще бъде двуетажен.

Братята са кола докарват 11 тона вар. Всички носят вода, едни с бурета, натоварени на коне, други с кофи или котли. За варта донасят 50 тона вода, освен водата за други нужди. Камъните, тухлите, пясъкът, пръстът са пре-

несени. Варта трябва да се угаси по-скоро. Ето защо те жертват и от съня си и една нощ до късно гасят вар. Работят при светлината на лампи. Тая нощ ще остане паметна в тяхното съзнание!

Братята и сестрите по смяна носят всеки ден храна на работниците. За всинца има работа около салона. Сестрите, и те могат да работят: едни от тях носят камъни или вода, други гасят варта, а трети изравняват мястото.

Кое кара тия души да жънат братската жътва, да трошат камъни, да копаят и да работят около зданието? Дали високите надници, или други изгоди? Не! Една велика идея сгрива душите им. Тия искрени души, откърмени сред народа, работят, вдъхновени от висок идеал. Вдъхновението им иде от съзнанието, че работят за нещо, което надравта личния им живот. Никога една идея от кръга на личния живот не може да буди оная чиста радост. Техният възторг е облъхване от духа на новата ра-

са, която днес се ражда на Земята.

Никой не ги насилва. Законът за Любовта се проявява при свободата. Не може да има Любов там, дето няма свобода. Време е за усилен полска работа. Другите орат, сеят, копаят, жънат или косят, а тия хора турят идейната работа над всичко: носят камъни, тухли, копаят основите, жънат и пр. Те тъй умело разпределят времето, че успяват да свършат навреме и своята работа. Кое им говори да турят общата работа на преден план? - Дълбокото съзнание, че интересите на Цялото са техни интереси. По този начин строежът на този салон е един вид възпитателна, практична, опитна школа за едно ново съзнание.

Всичко това учудва другите селяни. Някои от тях са в недоумение. Те не могат да разберат. Питат: „Що правите?“, а един им отговаря: „Строим свободен университет. Той ще бъде свободен за всички, които желаят да се учат.“

Някой изявил желание да вземат салона за болница. Един от съидейниците казал: „Днес хората са болни. Нека дойдат тук, за да станат здрави.“

Към юни салонът е вече готов. Същата есен го измазват. Някои от селяните казват: „Дванадесет семейства сме, и направихме здание, което струва 200 000 лева! Разбира се, похарчени са по-малко средства, понеже много от материалите и голяма част от труда е безплатен.“

Мнозина, които са идвали в селото, са питали: „Как е възможно постройка на такъв салон при такива условия?“ А един чиновник в Мъглиж, шеф на учредение, казал: „Шепа хора построиха този салон. Те като се върнат дома вечерта от работа, отпрягат добитъка си и отиват в тоя салон, за да се просвещават. Два пъти седмично те отиват там, за да се учат. Нека бъдат образец на всички.“

Светлият дом в Розовата долина е символ на утрешния ден.

Идете в Мъглиж при тия възторжени души, за да видите плода на делото им! Идете в Мъглиж, за да имате вяра в човека, вярва въвечно младите творчески сили на човешкия дух!

Боян Боев
(Сп. „Житно зърно“, 1937 г., кн. 4-5)

Житният режим - предпролетно пречистване и обновление

Житният режим е метод, даден от Учителя за обновяване и пречистване в края на зимата, за да възприемем по-добре праната, която е в изобилие в началото на пролетта. Затова той се прави от един до три дни след февруарското пълнолуние, възможно най-близо до пролетното равноденствие, и трае 10 дни. През 2013 г. въпросното пълнолуние е на 25. 02, и това естествено предполага житният режим да започне на 28 февруари и да продължи до 8 март. Тъй като целта на режима - пречистване, обновяване и подготовка за пролетта, е въпрос за лична отговорност, а не толкова - общобратска дейност, за всеки би трябвало да събере нужната му информация по дадения въпрос (такава има изобилно в предходните януарски броеве на в. „Братски живот“, в ин-

тернет сайтовете на Братството) и да избере за себе си време и начин, които най-много му допадат. Ако се нуждае от подкрепяща го група, винаги може да открие такава, тъй като режимът вече се практикува не само в братски среди, но и от поширок кръг хора, желаещи да водят природосъобразен начин на живот.

За да се избегнат колебанията за датата и начина на провеждане на

този режим, е важно да си припомним, че Учителя е давал в Школата различни методи за работа с енергиите на житото, които са по друго време от годината (а също така и след новолуние или след пълнолуние); те имат различна продължителност (съответно: една или няколко седмици; един, три или шест месеца). Тези методи са насочени към цели, различни от този предпро-

летен февруарски режим - могат да целят освобождаване от лоши навици, погрешки, тежка карма или да подпомагат изграждането на добър навик, дори на определена добродетел. За предпролетния февруарски режим Учителя е дал едно напълно ясно указание - в началото му да кажем формулата: „Господи, приеми ме в Лечебницата на Природата за 10 дни“. Ако размислите ни, чувствата и действията ни през тези 10 дни следват насоката и благополучието, дадено в тази формула, то и благословението от направеното няма да закъснее: ще сме радостни, мирни и благодарни; с всеки ден ще обикваме и разбираме великата жертва на житото и то ще ни изпълва със своята чистота и любов; със светлина и сила.

Соня Митева

Пътуваща братска среща

Русе-Свищов-Плевен е географска линия, по която в началото на миналия век се е разпространило организираното движение за духовно повдигане на българския народ чрез кръжоците на Бялото Братство. От мемоарите на участниците тогава става ясно, че Стефан Тошев, юрист на служба в Русе, пожелава да напусне тежката длъжност председател на продоволствената комисия. Той се допитва лично до Учителя в кой град няма група на Бялото Братство, за да поиска от министърството да го назначат там, за да основе кръжок. Учителя му каза: „Иди си, горе знаят къде“.

Стефан Тошев получава назначение в Свищов. Първият човек, пред когото той говори за Учението, е Анчо Анев - телеграфист и по-късно началник на пощата. Анев скоро бива преместен служебно със семейството си в Плевен, където основава кръжок.

И днес, следвайки пътя на „закваската“ с идеите на Учителя, трите града продължават да поддържат братски и приятелски отношения. Разменят си гостувания при концерти, съвместно изпълняват Паневритмия, общуват по време на Лятната духовна школа на Рила, обменят духовни практики по Учителя.

С благородната помощ на семейство Ангелови от Търговище за приятелите от трите града на 28 ноември 2012 г. беше организиран превоз за София, където ще-

ше да се състои заключителният юбилеен концерт, посветен на 100 години от създаването на „Завета на цветните лъчи на Светлината“. Така се осъществи една импровизирана регионална среща на колела.

Големият автобус прие най-напред русенската група. Радостно и вълнуващо беше пътуването и общуването на трите братски групи. Наистина няма нищо случайно. На тръгване от Русе направихме наряд с Псалом 91, Добрата молитва, Псалом 23 и 133. След това пяхме песни от Учителя, две сестри свиреха на флейта, и така - до Свищов, където домакините от братската група ни показаха сградите на Американското богословско училище и разказаха за средношколския период на Учителя. Видяхме и къщата на преподавателя му Руевски, чийто подпис стои върху дипломата на Учителя за средно богословско образование. Беше прекрасно преживяване.

По пътя за Плевен сестра Стойна Цветкова от Свищов рецитира свои стихове за Учителя. И ето, че към нас се присъединиха и приятелите от плевенската братска група. Усещаше се приповдигнатото празнично настроение, а Илияна и Румяна от Плевен го допълниха, като раздадоха пакетчета с кекс и сладки. В песни, запознанства и разговори неусетно мина времето.

Надвечер пристигнахме в София и първо отидохме на мястото на

Учителя, постояхме в мълчание, усетихме чудно успокоение, а може би и благословение.

След това - в Зала 1 на НДК. Видяхме огромен поток от хора, всички бързаха да си намерят места в препълнената зала, заеха се дори проходите, а на балконите имаше правостоящи, мнозина седяха на стъпалата. Атмосферата бе тържествена, усещаше се очакване за свещенодействие. И въпреки че от сцената не ни гледаше образът на Учителя, той незримо присъстваше в залата и в душите на всички от нас.

Тържественият концерт-медитация „Завета на цветните лъчи на светлината“ започна с песента „Бе някога“ в изпълнение на тенора Симеон Сиеонов. Неговият глас оживи тайнството на Сътворението. След това модавателя на Нешка Робева изпълниха „Първият ден на пролетта“ от Паневритмията. Залата заата дъх пред красотата на облечените в бели дрехи гимнастички, чиято грация правеше познатите движения още по-въздействащи и хармонични. Едно след друго се редяха изпълненията на Софийската филхармония с диригент Андрей Андреев, песните на Учителя и ариите, изпълнени от солистите Гиргина и Пламена Гиргинови, и творбите, изпълнени от водените от Йоана Стратева и Петър Ганев инструментални състави.

Правеше впечатлението присъствието на много млади хора и деца, които

седяха притихнали и заплени от въздействието на музиката на Учителя, на Й. С. Бах, Лео Делиб, Цезар Франк. Водещите - Гергана Стоянова и Андрей Грива, с откъси от „Завета на цветните лъчи на светлината“ представяха скрития смисъл на всеки цвят. Така Словото предшестваше музиката и музиката извикваше Словото, което ни потапяше в дълбоката мъдрост на библейските мисли.

Излязохме от концерта притихнали и с омилотворени души, докоснали се още веднъж до безценното наследство, което Учителя остави на българския народ, на своите ученици и последователи от цял свят.

Обратният път мина в тишина и размисъл. Разделихме се радостни от тази наша среща, духовно обогатени и въодушевени, с пожелания да се виждаме по-често и да споделяме хубавите мигове от братския живот.

Всички сме доволни от преживяното и благодарим на Учителя и на Светлите същества, които ни помогнаха да имаме тази прекрасна пътуваща братска среща - първа регионална среща на колела. Изпълни се един план в наши дни, начертан от Духа - да осъществим нашата среща на път за концерта по случай 100-годишния юбилей от създаването на „Завета на цветните лъчи на Светлината“ от Учителя.

Росица Мицова
Митко Ненков
Елена Илиева

Молитвата на житното зрънце

Аз съм малко зрънце, приютено в пазвата Ти. Преди да Те помоля, Ти ще ме погалиш с нежната милувка на Слънцето. И аз ще простра към Теб - Необятната, копнеещи ръце. Преди да съм опитало твърдостта на почвата, на която стоя, Ти ще ми изпратиш роса и пролетен дъжд. Като балсам те ще се разсеят по снагата ми и заслушано в тихата музика на дъждовните капки, аз ще вплета в нея и мелодията на моята благодарност. Не виждам ли всеки миг как в безбройни грижи за мен се излива Твоята любов? Какво друго мога да направя, освен да раста? Но на голямата нива, където аз раста, се люлеят и други нежно зелени класове. Отвори сърцето ми и за тях! Нека заедно да претворим в златни зърна светлината и влагата, която изсипва щедро Твоята длан. И когато дойде Жетварят, нека братски се прегърнем в китен сноп, който Той ще отнесе пред Твоите нозе!

Стоянка Илиева

Най-голямата лечебна сила

Скоростта на трептенията на вярата надминава всички най-големи скорости, познати във физиката. Трептенията на Божествената мисъл надминават всички други трептения, които са само техни вариации или отражения. Достатъчно е болният да може да събуди в себе си такива трептения на вярата и тогава тези негови трептения ще се свържат с трептенията на висшите духовни полета, ще привлекат техните енергии, които ще преорганизират материята на физическото му тяло. Ето защо Христос пита болния: „Вярваш ли?“ - т.е. можеш ли да събудиш в себе си трептенията на оня лъч, който Бог е вложил в тебе? Ето защо Вярата и Любовта са най-голямата лечебна сила. Там далече, зад тези главоломни скорости, които не се поддават на никакво въображение, гори онова Слънце, откъдето чрез такива инструменти, каквито са мозъкът и нервите, се проявяват неznайните сили на Вълката и Вярата. Там е и силата на Любовта.

Боян Боев, из статията „Учителя върху здравни проблеми“

КАКВО НЕБЕ!

Какво небе създал си, Боже, каква земя, какъв прекрасен свят! Какъв живот, каква вселена необятна, какъв безкраен свят! Ти рече, Боже, и светът стана. И той пое по своя път, облян в потоци светлина. Един прекрасен цвят в небето, разтворил огнени листа, един вълшебен свят, където: - Да бъде - рече - красотата! С каква любов го Ти създаде, с каква безкрайна доброта. Земя, вода, небе и слънце, разлива всичко красота. Ти рече, Боже, и стана! И ей пред Теб, Човекът се яви - подобие на Теб. С каква любов го Ти погледна, с каква велика доброта! - Усмивка, поглед, реч и песен да бъде - рече - красотата!

Д. Антонова (Сп. „Житно зърно“, 1939 г., бр. 7-8)

Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649

Коректор: Спаска МИХОВСКА

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА

За контакти: 0888228720, 0897847645;

5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11

e-mail: bratski_jivot@mail.bg

Електронна книжарница на издателство „Бяло братство“:

<http://www.beinsadouno.com/книжарница>

Сайт на издателството:

www.bialobratstvo.info

цена: 0,70 лв.